സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ: ഭാഗം I

കെ. ദാമോദരൻ

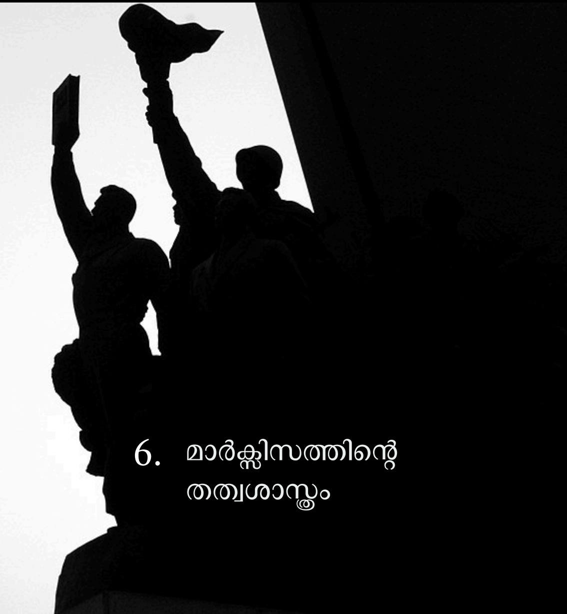

6. മാർക്സിസത്തിന്റെ തത്വശാസ്ത്രം

സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ: ഭാഗം I

കെ. ദാമോദരൻ

(മലയാളം: രാഷ്ട്രീയം, ചരിത്രം)

കെ. ദാമോദരൻ എഡിറ്റോറിയൽ കമ്മിറ്റി

- ആന്റണി തോമസ്
- സി. എൻ. ജയദേവൻ
- എം. പി. അച്യുതൻ
- ഐ. വി. ശശാങ്കൻ
- ഡോ. വള്ളിക്കാവ് മോഹൻദാസ്

© 2009–2020 Prabhatham Printing & Publishing Co. (P) Ltd., Trivandrum, owned by Communist Party of India, Trivandrum.

Printed editions published by Prabhatham Printing & Publishing Co. (P) Ltd.

First published in print media 2009.

The electronic versions are released under the provisions of Creative Commons Attribution By Share Alike license for free download and usage.

The electronic versions were generated from sources marked up in LaTeX in a computer running GNU/LINUX operating system. PDF was typeset using XeTeX from TeXLive 2020. The base font used was traditional script of Rachana, contributed by KH Hussain, et al. and maintained by Rachana Institute of Typography. The font used for Latin script was Linux Libertine developed by Philipp H. Poll.

Cover: Mansu Hill Grand Monument, a picture of sculpture by Jennybento. The image is taken from Wikimedia Commons and is gratefully acknowledged.

Sayahna Foundation
JWRA 34, Jagathy, Trivandrum, India 695014
URL: www.sayahna.org

ഉള്ളടക്കം

6 മാർക്സിസത്തിന്റെ തത്വശാസ്ത്രം 1

6

മാർക്സിസത്തിന്റെ തത്വശാസ്ത്രം

മുതലാളിത്തത്തിന്റെ നാശവും സോഷ്യലിസത്തിന്റെ വിജയവും അനിവാര്യമാണെന്ന് 1847-ൽ തന്നെ, അതായത്, റഷ്യൻവിപ്ലവം പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടതിന്റെ എഴുപതു കൊല്ലങ്ങൾക്ക് മുമ്പുതന്നെ, മാർക്സും എംഗെൽസും പ്രഖ്യാപിച്ചു. മുതലാളിത്തസാമൂഹ്യ വ്യവസ്ഥയെ ഒരു സവിശേഷരീതിയിൽ വിശകലനം ചെയ്തു പരിശോധിച്ചതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ് അത്തരമൊരു പ്രവചനം നടത്താനവർക്കു സാധിച്ചത്.

മാർക്സിന് മുമ്പ് ജീവിച്ചിരുന്ന ധനശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ മുതലാളിത്തത്തെ മാറ്റമില്ലാത്ത ഒരു സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥയെന്ന നിലയ്ക്കാണ് വീക്ഷിച്ചത്. മാർക്സാകട്ടെ, മുതലാളിത്തത്തെ ചരിത്രപരമായി പരിശോധിച്ചു. മുതലാളിത്തം എങ്ങനെ ആവിർഭവിച്ചു; അതെങ്ങനെ, ഏതുവഴിയ്ക്ക്, വളരുന്നു, വളർച്ചയുടെ മൂർദ്ധന്യത്തിൽ അതെങ്ങനെ ക്ഷയോന്മുഖമാകാൻ തുടങ്ങുന്നു, ഒടുവിൽ മുതലാളിത്തം നാശമടയുകയും അതിന്റെ സ്ഥാനത്ത് സോഷ്യലിസ്റ്റ് സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥ പൊന്തിവരികയും ചെയ്യുന്നതെങ്ങനെ—ഇതെല്ലാം സൂക്ഷ്മമായി നോക്കിപ്പഠിച്ചുകൊണ്ടാണ് മുതലാളിത്തം നശിക്കുമെന്നും ലോകത്തിലെങ്ങും സോഷ്യലിസം വിജയിക്കുമെന്നും അദ്ദേഹം പ്രഖ്യാപിച്ചത്.

മുതലാളിത്തം മാത്രമല്ല, എല്ലാ സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥകളും ചരിത്രപരമായി ആവിർഭവിച്ചവയാണ്. എല്ലാം മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. മാറ്റമില്ലാത്തതായിട്ടു യാതൊന്നുമില്ല. പ്രകൃതി മാറുന്നു, ജീവജാലങ്ങൾ മാറുന്നു, സമുദായവും സാമ്പത്തികവ്യവസ്ഥയും സാമൂഹ്യ-രാഷ്ട്രീയസ്ഥാപനങ്ങളും മാറുന്നു, മനുഷ്യസ്വഭാവം മാറുന്നു, മനുഷ്യൻ തന്നെ മാറുന്നു. പ്രപഞ്ചത്തിലെല്ലായിടത്തും പരിവർത്തനങ്ങളുടെ ലീലാവിലാസങ്ങളാണ് കാണപ്പെടുന്നത്. ശാശ്വതമായി എന്തെങ്കിലുമുണ്ടെങ്കിൽ അതു മാറ്റം മാത്രമാണ്.

ഒന്നും മാറുകയില്ലെന്നും മുതലാളിത്തവ്യവസ്ഥ തകരുകയില്ലെന്നും മർദ്ദനവും ചൂഷണവും മനുഷ്യനുള്ളേടത്തോളം കാലം നിലനിൽക്കുമെന്നും സാമൂഹ്യാസമത്വങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ മനുഷ്യർ നിസ്സഹായനാണെന്നും വാദിക്കുന്ന പഴയ തത്വശാസ്ത്രങ്ങൾ തൊഴിലാളിവർഗ്ഗത്തിന്റെ കഴിവിനെ നിഷേധിക്കുകയും മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ ഭാവിയെ ചോദ്യം ചെയ്യുകയുമാണ് ചെയ്യുന്നത്. മാർക്സിസം, നേരെമറിച്ച്, എല്ലാം മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെന്നും പ്രകൃതിയിലും സമുദായത്തിലുമുണ്ടാകുന്ന മാറ്റങ്ങളെ മനുഷ്യന്റെ നന്മയ്ക്കുവേണ്ടി ഉപയോഗിക്കാൻ കഴിയുമെന്നും പഠിപ്പിക്കുന്നു. മനുഷ്യത്വത്തെ ഒരു പുതിയ പതനത്തിലേക്കുയർത്താനുള്ള മാർഗ്ഗം അതു കാണിച്ചുതരുന്നു.

പ്രകൃതിയുടെയും സമുദായത്തിന്റെയും മാറ്റങ്ങളുടെ പിന്നിൽ വസ്തുനിഷ്ഠമായ, മനുഷ്യന്റെ ആഗ്രഹാഭിലാഷങ്ങളിൽനിന്ന് സ്വതന്ത്രമായ, ചില നിയമങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്. ആ നിയമങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കിക്കൊണ്ടും അവയെ ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ടുമാണ് മാർക്സിസ്റ്റ്—ലെനിനിസ്റ്റ് പാർട്ടികൾ സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥയിൽ വിപ്ലവകരമായ മാറ്റങ്ങളുണ്ടാക്കാനും അങ്ങനെ മനുഷ്യജീവിതത്തെ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്താനും ശ്രമിക്കുന്നത്. ഭൗതികവും മാനസികവുമായ എല്ലാ പുരോഗതികളുടെയും പിന്നിലുള്ള വസ്തുനിഷ്ഠമായ നിയമങ്ങളുടെ ശാസ്ത്രമാണ് മാർക്സിസം. സഖാവ് സ്റ്റാലിൻ നിർവ്വചിക്കുന്നു:

'മാർക്സിസം പ്രകൃതിയുടെയും സമുദായത്തിന്റെയും വികാസനിയമങ്ങളുടെ ശാസ്ത്രമാണ്; അത് മർദ്ദിതരും ചൂഷിതരുമായവരുടെ വിപ്ലവത്തിന്റെ, എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലും സോഷ്യലിസം വിജയിക്കുന്നതിന്റെ, കമ്യൂണിസ്റ്റ് സമുദായം പടുത്തുയർത്തുന്നതിന്റെ, ശാസ്ത്രമാണ്'.

മാർക്സിസത്തിൽ വൈരുദ്ധ്യാധിഷ്ഠിതവും ചരിത്രപരവുമായ ഭൗതികവാദം, ധനശാസ്ത്രം, ശാസ്ത്രീയസോഷ്യലിസം എന്നിങ്ങനെ മൂന്നു ഭാഗങ്ങളടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

മാർക്സിസ്റ്റ്—ലെനിനിസ്റ്റ് പാർട്ടി പ്രപഞ്ചത്തെ വീക്ഷിക്കുന്ന രീതിയാണ് വൈരുദ്ധ്യാധിഷ്ഠിത ഭൗതികവാദം. (ഡയലക്റ്റിക്കൽ മെറ്റീരിയലിസം). ഭൗതികപ്രപഞ്ചത്തിന്റെയെന്നപോലെ മാനസികലോകത്തിന്റെയും വളർച്ചയുടെ നിയമങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കാനും ആ നിയമങ്ങളെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് പ്രകൃതിയേയും സമുദായത്തെയും മാറ്റാനും അത് പാർട്ടിയെ സഹായിക്കുന്നു.

പ്രകൃതിയുടെയും സമുദായത്തിന്റെയും വ്യത്യസ്തങ്ങളായ പ്രതിഭാസങ്ങൾക്ക് ഭൗതികമായ ഒരു വിശദീകരണമാണത് നൽകുന്നത്. അവയെ മനസ്സിലാക്കാൻ വൈരുദ്ധ്യാധിഷ്ഠിതമായ പരിശോധനാമാർഗ്ഗമാണുപയോഗിക്കപ്പെടുന്നത്. അതുകൊണ്ടാണതിനു വൈരുദ്ധ്യാധിഷ്ഠിത ഭൗതികവാദം എന്നുപറയുന്നത്.

സഖാവ് സ്റ്റാലിൻ എഴുതുന്നു:

> 'വൈരുദ്ധ്യാധിഷ്ഠിത ഭൗതികവാദമെന്നുവെച്ചാൽ മാർക്സിസ്റ്റ്—ലെനിനിസ്റ്റ് പാർട്ടി പ്രപഞ്ചത്തെ വീക്ഷിക്കുന്ന രീതിയാണ്. പ്രകൃതിയുടെ പ്രത്യക്ഷരൂപങ്ങളെ സമീപിച്ച് പരിശോധിക്കുന്നതിൽ അവയിലടങ്ങിയ വൈരുദ്ധ്യാത്മകത്വമാണ് (ഡയലക്റ്റിക്സ്) ആധാരമാക്കപ്പെടുന്നത്. അവയുടെ അർത്ഥവും പ്രാധാന്യവും മനസ്സിലാക്കി അവയെക്കുറിച്ചു പൊതുതത്വങ്ങൾ രൂപവൽക്കരിക്കുന്നതിൽ അവയുടെ ഭൗതികത്വമാണ് അടിസ്ഥാനമാക്കപ്പെടുന്നത്. അതുകൊണ്ട് ആ രീതിയെ വൈരുദ്ധ്യാധിഷ്ഠിത ഭൗതികവാദം (ഡയലക്റ്റിക്കൽ മെറ്റീരിയലിസം) എന്നുപറയുന്നു'.

പ്രകൃതിയെപ്പറ്റിയും പ്രപഞ്ചത്തെപ്പറ്റിയുമുള്ള ഭൗതികവാദപരമായ ധാരണകൾ ഡയലക്റ്റിക്കൽ പരിശോധനാമാർഗ്ഗത്തിനാവശ്യമാണ്. അതുപോലെ തന്നെ ഭൗതികപ്രശ്നങ്ങൾക്ക് പരിഹാരം കാണാൻ ഡയലക്റ്റിക്സും ഒഴിച്ചുകൂടാൻ വയ്യാത്തതാണ്. ഇങ്ങനെ ഡയലക്റ്റിക്സും ഭൗതികവാദവും അഭേദ്യമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ഡയലക്റ്റിക്കൽ മെറ്റീരിയലിസത്തിന്റെ തത്വങ്ങളുപയോഗിച്ച് സാമൂഹ്യചരിത്രത്തെയും സാമൂഹ്യജീവിതത്തിന്റെ വിവിധങ്ങളായ പ്രതിഭാസങ്ങളേയും പരിശോധിച്ചാൽ, ചരിത്രപരമായ ഭൗതികവാദമായി. മനുഷ്യസമുദായത്തിന്റെയും സാമൂഹ്യജീവിതത്തിന്റെയും ആശയങ്ങളുടെയും രാഷ്ട്രീയസ്ഥാപനങ്ങളുടെയും മാറ്റങ്ങളുടെ പിന്നിൽ സവിശേഷങ്ങളായ ചില നിയമങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ടെന്നും അതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ് സമുദായം താഴ്ന്ന പതനത്തിൽ നിന്ന് ഉയർന്ന പതനത്തിലേക്ക് മുന്നേറുന്നതെന്നുമാണ് ചരിത്രപരമായ ഭൗതികവാദം പഠിപ്പിക്കുന്നത്.

വൈരുദ്ധ്യാധിഷ്ഠിതവും ചരിത്രപരവുമായ ഭൗതികവാദമാണ് മാർക്സിസത്തിന്റെ താത്വികമായ അടിത്തറ; അതുതന്നെയാണ് കമ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയുടെ താത്വികാടിസ്ഥാനം.

ഭൗതികവാദവും ഡയലക്റ്റിക്സും

മാർക്സിന് മുമ്പും വൈരുദ്ധ്യാധിഷ്ഠിതമായ പരിശോധനാമാർഗ്ഗമുണ്ടായിരുന്നു. ഉദാഹരണത്തിന്, 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ഹേഗൽ എന്ന ജർമ്മൻ തത്വശാസ്ത്രജ്ഞൻ വൈരുദ്ധ്യാധിഷ്ഠിതമായ പരിശോധനാമാർഗ്ഗമുപയോഗിച്ചുകൊണ്ടാണ് പ്രപഞ്ചത്തെ വീക്ഷിച്ചത്. മനുഷ്യസമുദായത്തിന്റെ വികാസം യാദൃച്ഛികസംഭവങ്ങളെയോ ഏതാനും വീരപുരുഷന്മാരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളെയോ ആശ്രയിച്ചല്ല, നേരെമറിച്ചു, മനുഷ്യന് മുൻകൂട്ടി മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്ന ശാസ്ത്രീയനിയമങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചാണിരിക്കുന്നതെന്ന് അദ്ദേഹം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുകയുണ്ടായി.

പക്ഷേ, ഹേഗൽ ഒരു ഭൗതികവാദിയായിരുന്നില്ല, ആത്മീയവാദിയായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഭൗതികപ്രപഞ്ചത്തിന്റെയും മനുഷ്യന്റെയും ആവിർഭാവത്തിനു മുമ്പു മുതൽക്കേ നിലനിന്നുപോന്ന 'പരമാത്മാ'വിനെ ആശ്രയിച്ചാണ് ലോകം നിലനിൽക്കുന്നത്. മനുഷ്യസമുദായത്തിന്റെ വളർച്ച ആത്മാവിന്റെ വളർച്ചയുടെ പ്രതിഫലനം മാത്രമാണെന്നും മാനസിക വ്യാപാരങ്ങളുടെ സൃഷ്ടിയാണ് ഭൗതികപ്രപഞ്ചമെന്നും അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചു.

തലകുത്തി നിൽക്കുന്ന ഈ ഹെഗേലിയൻ തത്വശാസ്ത്രത്തെ കാലിന്മേൽ പിടിച്ചുനിർത്തുകയാണ്, എന്നുവെച്ചാൽ, അതിനെ ഭൗതികാടിത്തറയിന്മേൽ പുതുക്കിപ്പണിയുകയാണ് മാർക്സും എംഗെൽസും ചെയ്തത്.

സ്റ്റാലിൻ എഴുതുന്നു:

> 'വൈരുദ്ധ്യാധിഷ്ഠിതമായ പരിശോധനാമാർഗ്ഗത്തെ വിവരിക്കുമ്പോൾ അതിന്റെ അടിസ്ഥാനതത്വങ്ങൾ രൂപീകരിച്ച ഹേഗലിനെയാണ് മാർക്സും എംഗൽസും, ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാറുള്ളത്. എന്നാൽ, ഹേഗലിന്റെ വൈരുദ്ധ്യാധിഷ്ഠിതമായ പരിശോധനാമാർഗ്ഗം തന്നെയാണ് മാർക്സിന്റെയും എംഗെൽസിന്റെയും പരിശോധനാമാർഗ്ഗമെന്ന് ഇതിനർത്ഥമില്ല. വാസ്തവത്തിൽ, ഹേഗലിന്റെ ഡയലക്റ്റിക്സിൽ നിന്ന് അതിന്റെ 'യുക്തിപൂർവ്വമായ കാതൽ' മാത്രമേ മാർക്സും എംഗെൽസും എടുത്തുള്ളു. അതിന്റെ ആത്മീയമായ തൊണ്ട് അവർ ദൂരെ വലിച്ചെറിഞ്ഞു. മാത്രമല്ല, അതിനെ ആകെയൊന്ന് പരിഷ്കരിച്ചു നവീനവും ശാസ്ത്രീയവുമായ ഒരു രൂപവും അവരതിനു കൊടുത്തു'.

മാനസികവ്യാപാരങ്ങളുടെ പ്രാധാന്യത്തെ മാർക്സും എംഗെൽസും നിഷേധിക്കുന്നില്ല. പക്ഷേ, ഭൗതികസാഹചര്യങ്ങളാണ് അവയുടെ അടിത്തറയെന്ന് അവർ ഊന്നിപ്പറയുന്നു. ആശയങ്ങൾക്ക് ചരിത്രത്തിൽ സ്ഥാനമുണ്ട്. പക്ഷേ, ആശയം ഭൗതികപരിസരങ്ങളെ നിർണയിക്കുകയല്ല, ഭൗതികപരിസരങ്ങൾ ആശയത്തെ നിർണയിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. സമുദായത്തിലെ സാമ്പത്തിക വ്യവസ്ഥയാകുന്ന അടിത്തറമേൽ ഉയർന്നുവരുന്ന ഉപരിഘടനയാണ് ആശയങ്ങൾ, രാഷ്ട്രീയസ്ഥാപനങ്ങൾ തുടങ്ങിയവ.

സ്റ്റാലിൻ പറയുന്നു:

> 'സമുദായത്തിന്റെ ഭൗതികജീവിതം വളർന്നുവന്ന് സമുദായത്തിന് പുതിയ ചില കടമകൾ നിർവ്വഹിക്കാനുണ്ടെന്നു വന്നുകഴിഞ്ഞാൽ മാത്രമേ പുതിയ സാമൂഹ്യാശയങ്ങളും സിദ്ധാന്തങ്ങളും ഉളവാകയുള്ളൂ. എന്നാൽ, അവ ഉളവായിക്കഴിഞ്ഞാൽ, അവ ഒരു സജീവശക്തിയായിത്തീർന്ന് ഭൗതികജീവിതത്തിന്റെ വളർച്ചമൂലം പുതിയ കടമകൾ നിർവ്വഹിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടുള്ള സമുദായത്തെ സഹായിക്കുന്നു; അവ സാമൂഹ്യവളർച്ചയെ സഹായിക്കുന്ന ഒരു ശക്തിയായിത്തീരുന്നു. ഇതുതന്നെയാണ് പുതിയ ആശയങ്ങൾക്കും പുതിയ സിദ്ധാന്തങ്ങൾക്കും പുതിയ അഭിപ്രായങ്ങൾക്കും പുതിയ സ്ഥാപനങ്ങൾക്കും സമുദായത്തെ സംഘടിപ്പിച്ചു, അണിനിരത്തി, മാറ്റിമറിക്കാനുള്ള കഴിവുണ്ടെന്ന് പറയുന്നതിന്റെ അർത്ഥം."

ഉദാഹരണത്തിന്, ഫ്രഞ്ചുവിപ്ലവക്കാലത്ത് പൊന്തിവന്ന സാമൂഹ്യാശയങ്ങളെ പരിശോധിയ്ക്കുക—റൂസ്സോ, വോൾട്ടയർ തുടങ്ങിയ മഹാന്മാരുടെ ചിന്തകൾ അക്കാലത്ത് സമുദായത്തെ മാറ്റിമറിയ്ക്കാനുള്ള വിപ്ലവപ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് വലിയ പ്രചോദനം നൽകുകയുണ്ടായി. അവ സാമൂഹ്യവളർച്ചയെ സഹായിക്കുന്ന ഒരു വലിയ ശക്തിയായിത്തീർന്നു. പക്ഷേ, പ്രതിഭാശാലികളുണ്ടായതുകൊണ്ടല്ല ഫ്രഞ്ചുവിപ്ലവമുണ്ടായത്. മറിച്ച്, ഫ്യൂഡൽ സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥയവസാനിപ്പിച്ചു മുതലാളിത്തോല്പാദനവ്യവസ്ഥ കെട്ടിപ്പടുക്കുക എന്ന കടമ സമുദായത്തിന്റെ മുമ്പിലാവിർഭവിച്ചപ്പോൾ മാത്രമാണ് ആ പ്രതിഭാശാലികൾ രംഗത്തുവന്നത്. അപ്പോൾ മാത്രമാണ് അവരുടെ ആശയങ്ങൾക്ക് സാമൂഹ്യപരിവർത്തനങ്ങളെ സഹായിക്കുകയെന്ന പങ്ക് നിർവ്വഹിക്കാൻ കഴിഞ്ഞത്.

ശ്രീനാരായണഗുരു കേരളത്തിലെ ജാതിമേധാവിത്വത്തിനെതിരായ ജനകീയപ്രക്ഷോഭങ്ങൾക്ക് വലിയ പ്രചോദനം നൽകുകയുണ്ടായി. എന്നാൽ, മുതലാളിത്തത്തിന്റെയും ദേശീയപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെയും വളർച്ചയുടെ ഫലമായി ജാതിമേധാവിത്വത്തിനെതിരായി സാമൂഹ്യഭൗതികസാഹചര്യങ്ങൾ വളർന്നുവന്നപ്പോൾ മാത്രമാണ് ശ്രീനാരായണഗുരുവിന്റെ ആശയങ്ങൾ ഒരു സജീവശക്തിയായിത്തീർന്നത്.

ഇങ്ങനെ പരിശോധിച്ചാൽ ചരിത്രത്തിന്റെ വിവിധഘട്ടങ്ങളിലുണ്ടായ സാമൂഹ്യാശയങ്ങൾ, മതങ്ങൾ, രാഷ്ട്രീയസ്ഥാപനങ്ങൾ മുതലായവയ്ക്കെല്ലാം ഭൗതികമായ ഒരടിത്തറയുണ്ടെന്നു കാണാൻ സാധിക്കും.

മാർക്സിസത്തിന്റെ കാര്യം തന്നെയെടുക്കുക. 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ മദ്ധ്യകാലത്ത് തൊഴിലാളിവർഗ്ഗം ഒരു സ്വതന്ത്രശക്തിയായി തലയുയർത്തുകയും ചരിത്രത്തിൽ സ്വതന്ത്രമായ സ്വാധീനശക്തി ചെലുത്താൻ തുടങ്ങുകയും ചെയ്തപ്പോൾ മാത്രമാണ് തൊഴിലാളിവർഗ്ഗത്തിന്റെ തത്വശാസ്ത്രവും ഉയർന്നുവന്നത്. ഭൗതികജീവിതത്തിന്റെ വളർച്ചമൂലം സമുദായത്തിന് ചില പുതിയ കടമകൾ നിർവ്വഹിക്കേണ്ടിവന്നപ്പോൾ മാത്രമാണ് മാർക്സിസം സാമൂഹ്യവളർച്ചയെ സഹായിക്കുന്ന ഒരു ശക്തിയായിത്തീർന്നത്.

അപ്പോൾ, മാർക്സ് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതുപോലെ, മനുഷ്യന്റെ ബോധം സാമൂഹ്യജീവിതത്തെ നിർണ്ണയിക്കുകയല്ല, സാമൂഹ്യജീവിതം ബോധത്തെ നിർണ്ണയിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്.

മാർക്സിന് മുമ്പ് ആത്മീയവാദികൾ മാത്രമല്ല, ഭൗതികവാദികളുമുണ്ടായിരുന്നു. ചാർവ്വാകൻ, എപ്പിക്യൂരസ്സ് തുടങ്ങിയ പ്രാചീനതത്വജ്ഞാനികൾ ഭൗതികവാദികളായിരുന്നു. മുതലാളിത്തത്തിന്റെ ആരംഭത്തോടുകൂടി, പ്രത്യേകിച്ചും 15-17 നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ, വളർന്നുവന്ന സയൻസ് ഭൗതികവാദത്തിന്റെ വിജയത്തെയാണുൽഘോഷിച്ചത്.

ഹേഗലിന്റെ തത്വശാസ്ത്രത്തെ ഭൗതികവാദത്തിന്റെ വീക്ഷണകോണത്തിലൂടെ വിമർശിച്ച് ഫൊയർബേക്ക് എന്ന ജർമ്മൻ തത്വജ്ഞാനി (1804-1872) മാർക്സിന്റേയും എംഗെൽസിന്റേയും ചിന്താഗതിയിൽ, പ്രത്യേകിച്ചും ആരംഭകാലത്ത്, വലിയ സ്വാധീനം ചെലുത്തുകയുണ്ടായി. ഹേഗലിന്റെ ആത്മീയവാദത്തിൽ നിന്ന് കുതറിപ്പുറത്തുകടന്നുവെന്നതിലാണ് ഫൊയർബേക്കിന്റെ പ്രാധാന്യം കിടക്കുന്നത്. പക്ഷെ, ഹേഗലിന്റെ ആത്മീയവാദത്തെ നിഷേധിച്ചതോടൊപ്പം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഡയലക്റ്റിക്സിനേയും ഫൊയർബേക്ക് വലിച്ചെറിഞ്ഞു. ഹേഗലിൻ തത്വശാസ്ത്രത്തിന്റെ 'യുക്തിപൂർവ്വമായ കാതൽ' കണ്ടുപിടിയ്ക്കാൻ ഫൊയർബേക്കിന് കഴിഞ്ഞില്ല. പ്രകൃതിയുടെ പ്രതിഭാസങ്ങളെ വീക്ഷിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹം ഒരു ഭൗതികവാദിയായിരുന്നു. പക്ഷേ, സാമൂഹ്യവളർച്ചയുടെ ഭൗതികാടിസ്ഥാനമെന്തെന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയാഞ്ഞതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം ആത്മീയവാദത്തിലേക്ക് തന്നെ വഴുതിവീണു. മനുഷ്യസമുദായത്തിന്റെ വളർച്ചയുടെ വിവിധ ഘട്ടങ്ങളെ തരംതിരിക്കുന്നത് മതങ്ങളിലുണ്ടാകുന്ന മാറ്റങ്ങളാണെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം. മാർക്സും എംഗെൽസുമാകട്ടെ, പ്രകൃതിയെന്നപോലെ തന്നെ സാമൂഹ്യകാര്യങ്ങളേയും ഭൗതികവാദത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ പരിശോധിച്ചു. ഫോയർബേക്കിന്റെ തത്വശാസ്ത്രത്തിന്റെ ആത്മീയവും മതപരവുമായ പുറംതൊണ്ട് വലിച്ചെറിഞ്ഞ് അതിലടങ്ങിയ ഭൗതികവാദത്തിന്റെ കാതലിനെ ശാസ്ത്രീയമായി വളർത്തുകയാണ് അവർ ചെയ്തത്.

തങ്ങൾക്ക് മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന എല്ലാ തത്വശാസ്ത്രങ്ങളേയും പരിശോധിക്കുകയും അവയുടെ നേട്ടങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടാണ് മാർക്സും എംഗെൽസും തങ്ങളുടെ ഡയലക്റ്റിക്കൽ മെറ്റീരിയലിസത്തിന്റെ തത്വങ്ങളുന്നയിച്ചത്. പക്ഷേ, മാർക്സിസ്റ്റ് തത്വശാസ്ത്രം പഴയ തത്വശാസ്ത്രങ്ങളുടെ ഒരു വികാസം മാത്രമല്ല, തികച്ചും പുതുതായ ഒരു തത്വശാസ്ത്രമാണ്.

പരിതഃസ്ഥിതിയും പരസ്പരബന്ധവും

നല്ല മൂർച്ചയുള്ള ഒരു കത്തിയും പിടിച്ചുകൊണ്ട് ഒരാൾ നിങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ നിൽക്കുന്നുവെന്ന് വിചാരിക്കുക. ആ കത്തി നിങ്ങളിലുണ്ടാക്കുന്ന വികാരമെന്താണ്? നിങ്ങൾക്ക് ഭയമോ സന്തോഷമോ എന്താണുണ്ടാകുന്നത്? കത്തിപിടിച്ച നിൽക്കുന്നതാരാണെന്ന മനസ്സിലായാലേ ഈ ചോദ്യത്തിന് സമാധാനം ലഭിക്കൂ. കത്തിയുടെ ഉടമസ്ഥൻ ഒരു ഭ്രാന്തനോ കൊലപാതകിയോ ആണെന്നിരിക്കട്ടെ. ഭ്രാന്തന്റെ കയ്യിൽ കത്തി ആളുകളെ കൊല്ലാനുള്ള ഉപകരണമാണ്. നിങ്ങളെന്തുചെയ്യും? സംശയമില്ല, നിങ്ങളവനെ പിടിച്ചുകെട്ടും.

മറിച്ച്, കത്തിപിടിച്ചുനിൽക്കുന്നത് ഒരു ഡോക്ടറാണെന്നിരിക്കട്ടെ. ഒരു വിഷമം പിടിച്ച ഓപ്പറേഷൻ കഴിച്ച് ഒരു കുട്ടിയുടെ ജീവൻ രക്ഷിച്ചതിനുശേഷം അദ്ദേഹം നിങ്ങളെ നോക്കി പുഞ്ചിരിയിടുകയാണ്. നിങ്ങളദ്ദേഹത്തെ പിടിച്ചുകെട്ടുമോ? തീർച്ചയായുമില്ല. പകരം, നിങ്ങളദ്ദേഹത്തോടു നന്ദിപറയും.

അപ്പോൾ, കത്തിയെ പരിതഃസ്ഥിതികളിൽ നിന്ന് വേർപെടുത്തിക്കൊണ്ട് പരിശോധിക്കാൻ പാടില്ല. പരിതഃസ്ഥിതികളുമായുള്ള ബന്ധമനുസരിച്ച് അത് ഉപയോഗകരമോ ഉപദ്രവകരമോ ആയിത്തീരുന്നു.

തികച്ചും വ്യത്യസ്തങ്ങളായ വസ്തുക്കൾ തമ്മിലുള്ള പരസ്പര ബന്ധത്തെ സഖാവ് സ്റ്റാലിൻ തന്റെ 'മാർക്സിസവും ഭാഷാശാസ്ത്രവും' എന്ന പുസ്തകത്തിൽ പുതിയ ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ കൊണ്ട് വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. ഭാഷയും ചിന്തയും തമ്മിൽ പരസ്പരം ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതെങ്ങിനെയെന്ന് അദ്ദേഹം വിവരിക്കുന്നു. ഭാഷയ്ക്ക് ചിന്തയില്ലാതെയും ചിന്തയ്ക്ക് ഭാഷയില്ലാതെയും നിലനിൽക്കാനാവില്ല. ചിന്തയുടെ നിലനിൽപു ഭാഷയിലൂടെയാണ് പ്രകടിപ്പിക്കുന്നത്. ഭാഷ ചിന്തകളെ കൈമാറാനുള്ള ഉപാധിയായിട്ടാണ് നിലനിൽക്കുന്നത്. സ്റ്റാലിന്റെ തന്നെ വാക്കുകളിൽ,

'ഭാഷയിലൂടെ പ്രകടമാകുന്നതിന് മുമ്പ് ചിന്തകൾ മനുഷ്യന്റെ മനസ്സിൽ ഉദിക്കുന്നുവെന്നു പറയപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഭാഷയാകുന്ന പദാർത്ഥമില്ലാതെ, ഭാഷയാകുന്ന പുറംതൊണ്ടില്ലാതെ, അതായത്, ഒരു ഒഴുക്കൻ രൂപത്തിൽ, ചിന്തകളുയരുന്നുവെന്നാണ് പറയപ്പെടുന്നത്. എന്നാലിത് തികച്ചും തെറ്റാണ്. മനുഷ്യന്റെ മനസ്സിൽ എന്തെല്ലാം ചിന്തകളുദിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഭാഷയാകുന്ന പദാർത്ഥത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലല്ലാതെ, വാക്കുകളുടെയും ശബ്ദങ്ങളുടെയും അടിസ്ഥാനത്തിലല്ലാതെ അവയ്ക്ക് ആവിർഭവിക്കാനും നിലനിൽക്കാനും സാദ്ധ്യമല്ല തന്നെ'.

ചിന്ത ഭാഷയുമായി മാത്രമല്ല, മറ്റു വസ്തുക്കളുമായും ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു:

> 'ദൈനംദിന ജീവിതത്തിൽ ബാഹ്യലോകത്തിലെ പദാർത്ഥങ്ങളും അവയുടെ അന്യോന്യബന്ധങ്ങളും കണ്ണ്, ചെവി, മൂക്ക്, നാവ്, ത്വക്ക് എന്നീ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ വഴിയ്ക്ക് അവരുടെ മനസ്സിലുളവാക്കുന്ന പ്രതിബിംബം, വസ്തുബോധം, ധാരണ എന്നിവയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ മാത്രമേ അവരുടെ ചിന്തകൾ ഉടലെടുക്കുകയും നിലനിൽക്കുകയും ചെയ്യുന്നുള്ളൂ. ഈ പ്രതിബിംബം, വസ്തുബോധം, ധാരണ എന്നിവയോടുകൂടാതെ ചിന്ത ശൂന്യവും ഭാവരഹിതവുമാണ്; അതായത്, ചിന്ത ഉണ്ടാകുന്നതേയില്ല'.

ഭാഷയുടെ മൂലപദാവലിയും വ്യാകരണവും തമ്മിലും ഇതുപോലെ ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. വ്യാകരണവുമായി ബന്ധപ്പെടാതെ ഒറ്റപ്പെട്ടു കിടക്കുന്ന വാക്കുകൾ അർത്ഥശൂന്യങ്ങളാണ്. വാക്കുകൾ ഭാഷയല്ല. മൂലപദങ്ങൾ ഭാഷയുടെ അടിത്തറയാണ്; സംശയമില്ല. പക്ഷേ, വ്യാകരണമാണ് അവയ്ക്ക് ഭാഷയുടെ രൂപം നൽകുന്നത്.

അടിത്തറയും ഉപരിഘടനയും തമ്മിലുള്ള അനിവാര്യമായ ബന്ധത്തെക്കുറിച്ചും സ്റ്റാലിൻ വിശദീകരിക്കുന്നുണ്ട്. സമുദായത്തിന്റെ സാമ്പത്തിക വ്യവസ്ഥയെയാണ് ഇവിടെ അടിത്തറയെന്നു പറയുന്നത്. ഈ അടിത്തറമേൽ ഉയരുന്ന രാഷ്ട്രീയവും നിയമപരവും മതപരവും കലാപരവും തത്വശാസ്ത്രപരവുമായ ആശയസംഹിതകളും രാഷ്ട്രീയവും നിയമപരവും മറ്റുമായ സ്ഥാപനങ്ങളുമാണ് ഉപരിഘടനയെന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നത്. ഓരോ അടിത്തറയ്ക്കും അതിന് യോജിച്ച ഉപരിഘടനയുണ്ട്. അടിത്തറ മാറുമ്പോൾ ഉപരിഘടനയും മാറുന്നു. സമുദായത്തിലെ സാമ്പത്തികാടിത്തറയാണ് ഉപരിഘടനയെ—ആശയങ്ങളെയും സ്ഥാപനങ്ങളെയും—നിർണയിക്കുന്നത്. പക്ഷേ, ഉപരിഘടന നിഷ്ക്രിയമല്ല. അത് അടിത്തറയിന്മേലും സ്വാധീനം ചെലുത്തുന്നു. അടിത്തറയെ രൂപപ്പെടുത്താനും ശക്തിപ്പെടുത്താനും അത് സഹായിക്കുന്നു, സ്റ്റാലിൻ പറയുന്നു:

> 'ഉപരിഘടന അടിത്തറയിൽ നിന്നുയിരെടുത്തുയരുന്നു. എന്നാൽ, ഉപരിഘടന അടിത്തറയുടെയും വർഗ്ഗങ്ങളുടെയും വികാസത്തിന്റെ ഗതിവിഗതികളെയും സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥയുടെയും സ്വഭാവത്തെയും സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം നിർജ്ജീവവും നിഷ്പക്ഷവും ഉദാസീനവുമാണെന്നു ഇതിനർത്ഥമില്ല. നേരെമറിച്ച്, ഉപരിഘടന ഉയർന്നുവന്നതിനുശേഷം ഒരു സജീവശക്തിയായിത്തീരുന്നു; സ്വന്തം അടിത്തറയെ പൂർണ്ണരൂപം കൈക്കൊള്ളുന്നതിലും ശക്തിയാർജ്ജിക്കുന്നതിലും സജീവമായി സഹായിക്കുന്നു; പഴയ അടിത്തറയേയും വർഗ്ഗങ്ങളേയും നിശ്ശേഷം നശിപ്പിച്ചുകളയുന്നതിൽ പുതിയ സമുദായത്തിന് സഹായകരമായ നടപടികളെല്ലാം എടുക്കുന്നു'.

അപ്പോൾ, ഏതെങ്കിലുമൊരാശയത്തിന്റെയോ സ്ഥാപനത്തിന്റെയോ പ്രാധാന്യം മനസ്സിലാക്കണമെങ്കിൽ അതിന്റെ അടിത്തറയായ സാമ്പത്തിക വ്യവസ്ഥയുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടുവേണം അതിനെ പരിശോധിക്കുക.

മാർക്സിനു മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന ഭൗതികവാദികൾ യാന്ത്രികമായ പരിശോധനാമാർഗ്ഗത്തെയാണ് ആശ്രയിച്ചിരുന്നത്. പരസ്പരം ബന്ധമില്ലാത്തവയും സർവ്വതന്ത്രസ്വതന്ത്രങ്ങളുമായ വിവിധ വസ്തുക്കളുടെ വെറുമൊരു കൂമ്പാരമായിട്ടാണ് അവർ പ്രകൃതിയെ വീക്ഷിച്ചത്.

എംഗൽസ് പറയുന്നു:

> 'യാന്ത്രികചിന്തകന്റെ നോട്ടത്തിൽ വസ്തുക്കളും അവയുടെ മാനസിക പ്രതിഛായകളായ ആശയങ്ങളും അന്യോന്യം ബന്ധമില്ലാത്തവയാണ്; അവ ഓരോന്നോരോന്നായി, ഒന്നിനെ മറ്റൊന്നിൽനിന്ന് വേർപെടുത്തി പരിശോധിക്കപ്പെടേണ്ടവയാണ്; സ്ഥിരമായി നിൽക്കുന്ന, ഇളക്കമില്ലാത്ത, എന്നെന്നേയ്ക്കുമുള്ള, പരീക്ഷണവസ്തുക്കളാണവ. ഒരിയ്ക്കലും അന്യോന്യം കൂട്ടിയിണക്കാനാവാത്ത പ്രതിഭാസങ്ങളുടെ ഭാഷയിലാണ് അയാൾ ചിന്തിക്കുന്നത്... വസ്തുക്കളെ വെവ്വേറെ പരിശോധിക്കുന്നതിനിടയ്ക്ക് അവ തമ്മിലുള്ള ബന്ധം അയാൾ മറക്കുന്നു. അവയുടെ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് പരിശോധിക്കുന്നതിനിടയിൽ ആ ജീവിതത്തിന് ഒരാരംഭവും അറുതിയുമുണ്ടെന്ന് അയാൾ വിസ്മരിക്കുന്നു. നിശ്ചലാവസ്ഥയെപ്പറ്റിയുള്ള ആലോചനയ്ക്കിടയിൽ അവ ചലിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് അയാൾ ഓർമ്മിയ്ക്കുന്നില്ല. മരങ്ങൾ നിറഞ്ഞതുകൊണ്ട് വനത്തെക്കാണാൻ അയാൾക്ക് കഴിയുന്നില്ല'.

മാർക്സിസ്റ്റ് ഭൗതികവാദമാകട്ടെ, നേരെമറിച്ച്, ഒന്ന് മറ്റൊന്നിനെ ആശ്രയിച്ചും പരസ്പരം നിയന്ത്രിച്ചും പരസ്പരം ബന്ധപ്പെട്ടും കിടക്കുന്ന നാനാരൂപങ്ങളുടെ ഒരു സമഗ്രമായ സമുച്ചയമെന്ന നിലയ്ക്കാണ് പ്രകൃതിയേയും സമുദായത്തേയും വീക്ഷിക്കുന്നത്. പ്രകൃതിയിലും സമുദായത്തിലുമുള്ള എല്ലാ വസ്തുക്കളും പരസ്പരം ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു, പരസ്പരം ആശ്രയിക്കുന്നു, പരസ്പരം സ്വാധീനം ചെലുത്തുന്നു. സ്റ്റാലിൻ പറയുന്നു:

'പ്രകൃതിയുടെ ഏതെങ്കിലുമൊരു പ്രതിഭാസം നമുക്ക് മനസ്സിലാവണമെങ്കിൽ അതിന്റെ ചുറ്റുമുള്ള മറ്റു പ്രതിഭാസങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെടാത്ത രൂപത്തിൽ അതിനെ ഒറ്റയ്ക്കു പരിശോധിച്ചാൽ പോരാ എന്ന് ഡയലക്റ്റിക്കൽ മെറ്റിരിയലിസം പറയുന്നു. പരിതഃസ്ഥിതികളുമായി ബന്ധപ്പെടാത്ത തരത്തിൽ പ്രകൃതിയുടെ ഏതു പ്രതിഭാസത്തെ നോക്കിയാലും അതിന്റെ അർത്ഥവും പ്രാധാന്യവും നമുക്ക് കിട്ടുകയില്ല. നേരെമറിച്ച്, ചുറ്റുപാടുമുള്ള മറ്റു പ്രത്യക്ഷരൂപങ്ങളുമായി അഭേദ്യമാംവിധം ബന്ധപ്പെട്ടുകൊണ്ട്, അവയാൽ നിയന്ത്രിക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ട്, ഉള്ളതാണെന്നു മനസ്സിലാക്കി പരിശോധിച്ചാൽ പ്രകൃതിയുടെ ഏതു പ്രത്യക്ഷരൂപവും നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കാനും വിവരിക്കാനും കഴിയും'.

മാറ്റവും വളർച്ചയും

പ്രകൃതിയിലും സമുദായത്തിലുമുള്ള വസ്തുക്കളും പ്രതിഭാസങ്ങളുമെല്ലാം പരസ്പരം ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു മാത്രം കണ്ടാൽ പോരാ. എല്ലാം ഇടവിടാതെ മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്നുകൂടി മനസ്സിലാക്കണം. ഇതു മനസ്സിലാക്കാതെ യാതൊരു പ്രശ്നത്തിനും പരിഹാരം കാണാൻ കഴിയില്ല. ഒരുദാഹരണമെടുക്കുക:

'അടിമത്തവ്യവസ്ഥ സാമൂഹ്യപുരോഗതിയെ തടയുകയോ സഹായിക്കുകയോ ചെയ്യുക?' എന്ന് ചോദിച്ചാൽ നിങ്ങളെന്താണ് മറുപടി പറയുക? ഏതു പരിതഃസ്ഥിതിയിലെ അടിമത്തവ്യവസ്ഥയെപ്പറ്റിയാണ് പറയുന്നത് എന്ന് വ്യക്തമാക്കിയാലേ ഈ ചോദ്യത്തിന് മറുപടി പറയാനാവൂ. പ്രാകൃത കമ്യൂണിസത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ ഉൽപ്പാദനശക്തികളുടെ വളർച്ചയുടെ ഫലമായുണ്ടായ സാമൂഹ്യസമത്വങ്ങളും വർഗ്ഗവിഭജനവും സാമൂഹ്യപുരോഗതിയെ സഹായിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. അന്ന് അടിമത്തവ്യവസ്ഥയെ എതിർത്തുകൊണ്ട് പ്രാകൃതകമ്യൂണിസം നിലനിർത്തണമെന്ന് വാദിച്ചവർ പിന്തിരിപ്പന്മാരായിരുന്നു. പക്ഷേ, അതേ അടിമത്തവ്യവസ്ഥ മറ്റൊരു പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ, സാമൂഹ്യവളർച്ചയുടെ മറ്റൊരു ഘട്ടത്തിൽ, മനുഷ്യപുരോഗതിക്ക് വിലങ്ങടിച്ചുനിൽക്കാൻ തുടങ്ങി.

ഇതുതന്നെയാണ് മുതലാളിത്തത്തിന്റെയും സ്ഥിതി. ഫ്രഞ്ചുവിപ്ലവകാലത്ത് 'മുതലാളിത്തം നശിക്കട്ടെ' എന്ന മുദ്രാവാക്യം സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥയ്ക്ക് പറ്റിയതായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ, പിന്നീട് അതേ മുതലാളിത്ത വ്യവസ്ഥതന്നെ ഉൽപ്പാദനശക്തികളുടെ വളർച്ചയെ തടയാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ അതിന്റെ നാശം മനുഷ്യനാവശ്യമായിത്തീർന്നു.

ജനാധിപത്യത്തിന്റെ കാര്യമെടുക്കുക. ബൂർഷ്വാജനാധിപത്യം ഫ്യൂഡൽഭരണത്തേക്കാൾ പുരോഗമനപരമാണ്. പക്ഷേ, സോഷ്യലിസ്റ്റ് വ്യവസ്ഥയിൽ നിന്നുകൊണ്ട് ബൂർഷ്വാജനാധിപത്യത്തിനുവേണ്ടി വാദിച്ചാലോ? തൊഴിലാളി സർവ്വാധിപത്യത്തിൻകീഴിലുള്ള ജനാധിപത്യം ബൂർഷ്വാജനാധിപത്യത്തേക്കാൾ എത്രയോ ഉയർന്നതാണ്. പക്ഷേ, വർഗ്ഗരഹിതമായ കമ്യൂണിസ്റ്റ് സമുദായത്തിൽനിന്ന് നോക്കുമ്പോൾ തൊഴിലാളിസർവ്വാധിപത്യം പോലും താഴ്ന്ന പടിയാണ്.

ഇന്ത്യയിലെ ഇന്നത്തെ ഘട്ടത്തിൽ ജനകീയജനാധിപത്യം സ്ഥാപിക്കാനുള്ള ഒരു പരിപാടിയാണ് കമ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടി മുന്നോട്ടുവെച്ചിട്ടുള്ളത്. പക്ഷേ സോഷ്യലിസത്തിന്റെ വിജയക്കൊടി നാട്ടിയ സോവിയറ്റ് യൂണിയനിൽ ജനകീയാധിപത്യം സ്ഥാപിക്കാനല്ല, കമ്യൂണിസം കെട്ടിപ്പടുക്കാനാണ് ജനങ്ങൾ പരിശ്രമിക്കുന്നത്. അവിടെ ജനകീയ ജനാധിപത്യം വേണമെന്ന മുദ്രാവാക്യം ഒരു പിന്തിരിപ്പൻ മുദ്രാവാക്യമായിരിക്കും.

ഇന്ത്യയിൽ തൊഴിലാളികൾക്ക് പണിമുടക്കാനും ഭരണാധികാരത്തെ മാറ്റാനും സ്വാതന്ത്ര്യം വേണമെന്ന് വാദിക്കുന്നവർ സോവിയറ്റ് യൂണിയനിലെ തൊഴിലാളികൾക്ക് അതേ സ്വാതന്ത്ര്യം നിഷേധിക്കുന്നതെന്തുകൊണ്ടാണ്? ഇന്ത്യയിലെ ഇന്നത്തെ ഭരണവ്യവസ്ഥ അവസാനിപ്പിക്കണമെന്ന് വാദിക്കുന്നവർ സോവിയറ്റ് ഭരണകൂടത്തെ തകിടം മറിക്കാൻ ശ്രമിച്ച ബെറിയയുടെ വധശിക്ഷയെ എന്തുകൊണ്ട് ആക്ഷേപിക്കുന്നില്ല'. മൂക്കത്ത് വിരൽവെച്ചുകൊണ്ട് ഇത്തരമൊക്കെ ചോദിക്കുന്ന ചില ആളുകളുണ്ട് നമ്മുടെ നാട്ടിൽ. ഭൂരിപക്ഷക്കാരുടെ താൽപ്പര്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ചൂഷണമവസാനിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നവരും ഒരുപിടി ന്യൂനപക്ഷക്കാരുടെ താൽപ്പര്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ചൂഷണം നിലനിർത്താനോ പുനഃസ്ഥാപിക്കാനോ ശ്രമിക്കുന്നവരും ഒരുപോലെയാണെന്നാണവരുടെ നാട്യം. പക്ഷേ, ഈ രണ്ടു പരിതഃസ്ഥിതികൾ തികച്ചും വ്യത്യസ്തങ്ങളാണെന്നും അതുകൊണ്ട് ഒരിടത്ത് ശരിയായത് മറ്റേ സ്ഥലത്ത് തെറ്റായിരിക്കുമെന്നും മാർക്സിസം ഊന്നിപ്പറയുന്നു.

യുദ്ധങ്ങളോടെടുക്കേണ്ട നിലപാടെന്താണ്? മാർക്സിസം എല്ലാം യുദ്ധങ്ങളേയും ഒരുപോലെയല്ല കണക്കാക്കുന്നത്. ന്യായമായ യുദ്ധങ്ങളും അന്യായമായ യുദ്ധങ്ങളുമുണ്ട്. അന്യനാടുകളെ വെട്ടിപ്പിടിക്കാനുള്ള സാമ്രാജ്യയുദ്ധങ്ങളെ കമ്യൂണിസ്റ്റുകാർ എതിർക്കുന്നു. പക്ഷേ, ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം സംരക്ഷിക്കാനുള്ള യുദ്ധങ്ങളെ അവർ അനുകൂലിക്കുന്നു.

ഒരേ വർഗ്ഗംതന്നെ നടത്തുന്ന യുദ്ധങ്ങൾ ഒരു ഘട്ടത്തിൽ പുരോഗമനപരവും മറ്റൊരു ഘട്ടത്തിൽ പിന്തിരിപ്പനുമാവാം. നെപ്പോളിയൻ ബോണപ്പാട്ടിന്റെ ആദ്യകാലത്തെ യുദ്ധങ്ങളെ മാർക്സും എംഗെൽസും ന്യായീകരിക്കുന്നുണ്ട്. കാരണം, അവ നാടുവാഴി മേധാവിത്വത്തിനെതിരായിരുന്നു, ജനങ്ങളുടെ താൽപ്പര്യങ്ങൾക്കാവശ്യമായിരുന്നു. പക്ഷേ, അതേ നെപ്പോളിയൻതന്നെ ഒടുവിലൊടുവിൽ ജനങ്ങൾക്കെതിരായി അന്യനാടുകളെ വെട്ടിപ്പിടിക്കാൻവേണ്ടി യുദ്ധങ്ങൾ നടത്തി. അവ അന്യായമായ യുദ്ധങ്ങളായിരുന്നു.

1939-ൽ പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ട സാമ്രാജ്യത്വയുദ്ധത്തെ ലോകത്തിലെങ്ങുമുള്ള കമ്യൂണിസ്റ്റുകാർ എതിർത്തു. അന്നത് വ്യത്യസ്ത സാമ്രാജ്യത്വശക്തികൾ തമ്മിൽ രാജ്യങ്ങൾ വെട്ടിപ്പിടിക്കാൻ വേണ്ടി നടത്തിയ യുദ്ധം മാത്രമായിരുന്നു. പക്ഷേ, ഒരു ഘട്ടം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ യുദ്ധത്തിന്റെ സ്വഭാവം മാറി. സാമ്രാജ്യത്വ താൽപ്പര്യങ്ങളില്ലാത്ത, തൊഴിലാളിവർഗ്ഗ താൽപ്പര്യത്തിനുവേണ്ടി നിലകൊള്ളുന്ന, രാഷ്ട്രവും ജനതയും ആക്രമണത്തിനിരയാവുകയെന്ന ഘട്ടംവന്നു. ഫാസിസത്തിനെതിരായ യുദ്ധത്തിലൂടെ മാത്രമേ സ്വന്തം രാജ്യത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യവും സോഷ്യലിസവും നേടാൻ കഴിയൂ എന്ന സ്ഥിതിയുളവായി. അതോടെ യുദ്ധം വെറും സാമ്രാജ്യത്വയുദ്ധമെന്ന നില വിട്ടു ജനകീയ യുദ്ധമായി മാറി. കമ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടികൾ തങ്ങളുടെ നയം മാറ്റുകയും ഫാസിസത്തിനെതിരായ ആ യുദ്ധത്തിൽ സജീവമായി പങ്കെടുക്കുകയും ചെയ്തു. ഫാസിസത്തിനെതിരായ സമരങ്ങളിലൂടെയാണ് മദ്ധ്യയൂറോപ്പിലും കിഴക്കൻ യൂറോപ്പിലുമുള്ള അനേകം രാജ്യങ്ങൾ രാജകീയഭരണവും പിന്നീട് മുതലാളിത്തവും അവസാനിപ്പിച്ച് സോഷ്യലിസത്തിലേക്ക് മുന്നേറിയത്; ഫാസിസത്തിനെതിരായ സമരങ്ങളിലൂടെയാണ് ലോകത്തിലൊട്ടുക്കുമുള്ള തൊഴിലാളിവർഗ്ഗം കൂടുതൽ ശക്തിപ്പെട്ടത്.

മാറ്റത്തേയും വളർച്ചയേയും പരിതഃസ്ഥിതിയേയും കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ടുള്ള പ്രവർത്തനം മാത്രമേ വിജയപ്രദമാകൂ എന്നാണിതെല്ലാം കാണിക്കുന്നത്. എല്ലാറ്റിനും ചില സന്ദർഭങ്ങളും പരിതഃസ്ഥിതികളുമുണ്ട്. സന്ദർഭങ്ങളിൽ നിന്നും പരിതഃസ്ഥിതികളിൽ നിന്നും വേർപെടുത്തിക്കൊണ്ട് യാതൊന്നിനെയും പരിശോധിക്കാൻ പാടില്ല. ഏതെങ്കിലുമൊരു പ്രത്യേക പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ ശരിയായിത്തോന്നുന്നത് മറ്റൊരു പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ തെറ്റായിത്തീരുന്നു. ഒരു കാലഘട്ടത്തിൽ മനുഷ്യപുരോഗതിക്കാവശ്യമായത് മറ്റൊരു ഘട്ടത്തിൽ അനാവശ്യവും പിന്തിരിപ്പനുമായിത്തീരുന്നു.

പ്രകൃതിയിലും സമുദായത്തിലുമുള്ള യാതൊന്നും തന്നെ നിശ്ചലമായി നിൽക്കുന്നില്ല. എല്ലാം മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു, വികസിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഓരോന്നിനും ഉത്ഭവമുണ്ട്, വളർച്ചയുണ്ട്, ക്ഷയമുണ്ട്, നാശമുണ്ട്. എംഗെൽസ് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതുപോലെ, 'പ്രകൃതിയാകെ, ഏറ്റവും ചെറിയ വസ്തുക്കൾ തുടങ്ങി ഏറ്റവും വലിയ വസ്തുക്കൾ വരെ, മണൽത്തരി മുതൽ സൂര്യൻവരെ, പ്രാഥമികമായ ജീവകോശം മുതൽ മനുഷ്യൻവരെ, എല്ലാം തന്നെ അനവരതവും അവിശ്രമവുമായ മാറ്റത്തിന്റെയും ചലനത്തിന്റെയും രൂപത്തിൽ ആവിർഭവിക്കുകയും അന്തർഭവിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു'. മാറ്റവും ചലനവുമില്ലാത്ത യാതൊന്നുമില്ല. 'നെബുല' എന്ന പേരിലറിയപ്പെടുന്ന പ്രഭാപടലത്തിൽ നിന്ന് ആദ്യം സൂര്യമണ്ഡലവും അതിനുശേഷം ഭൂമണ്ഡലവും പിന്നീട് വിവിധങ്ങളായ ചരാചരങ്ങളും ജീവജാലങ്ങളും ഒടുവിൽ മനുഷ്യനും എല്ലാം ഉണ്ടായത് ഈ വികാസക്രമത്തിലൂടെയാണ്. അതിപ്രാചീനമായ പ്രാകൃതവ്യവസ്ഥയിൽ നിന്ന് ഒന്നിനുശേഷം മറ്റൊന്നായി പല സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥകളേയും പിന്നിട്ടുകൊണ്ട് മനുഷ്യൻ കമ്യൂണിസത്തിലേക്ക് പുരോഗമിക്കാൻ തുടങ്ങിയതും ചലനങ്ങളുടെയും മാറ്റങ്ങളുടെയും ഫലമായിട്ടാണ്. മാറുന്ന പരിതഃസ്ഥിതികളനുസരിച്ച് നയപരിപാടികളും മാറിയേ കഴിയൂ. ഓരോന്നിനെയും അതു മാറ്റിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്ന ബോധത്തോടുകൂടിവേണം പരിശോധിക്കുക എന്ന് ഡയലക്റ്റിക്കൽ മെറ്റീരിയലിസം സിദ്ധാന്തിക്കുന്നു.

വളരുന്ന ശക്തികളും തകരുന്ന ശക്തികളും

ലോകം അനസ്യൂതമായി മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയും വികസിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുവെങ്കിൽ ഒരു കാര്യം തീർച്ചയാണ്: എന്നെന്നും നിലനിൽക്കുന്ന യാതൊരു സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥയുമില്ല. സ്വകാര്യസ്വത്ത്, ചൂഷണം മുതലായവയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം യാതൊരു സനാതനനിയമവുമില്ല. അതുകൊണ്ട്, സ്റ്റാലിൻ പറയുന്നതുപോലെ 'ഫ്യൂഡൽ വ്യവസ്ഥയ്ക്ക് പകരം മുതലാളിത്തവ്യവസ്ഥ നിലവിൽ വന്നതുപോലെ തന്നെ മുതലാളിത്ത വ്യവസ്ഥയേയും മാറ്റി പകരം സോഷ്യലിസ്റ്റ് വ്യവസ്ഥ നിലവിൽ വരുത്താവുന്നതാണ്'.

ജീവിതം യഥാർത്ഥത്തിലെങ്ങിനെയാണോ അങ്ങനെ തന്നെ, അതേപടി അതിനെ നോക്കിക്കാണണമെന്ന് ഡയലക്റ്റിക്കൽ പരിശോധനാമാർഗ്ഗം ഊന്നിപ്പറയുന്നു. ജീവിതം നിശ്ചലമല്ല. അതു ചലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ചലനാത്മകമായ ജീവിതത്തെ പരിശോധിക്കുമ്പോൾ അത് ഇന്ന് എങ്ങനെയിരിക്കുന്നു എന്നു മാത്രം നോക്കിയാൽ പോരാ, നാളെ എങ്ങനെയാവാൻ പോകുന്നു എന്നുകൂടി മനസ്സിലാക്കണം.

ജീവിതത്തിന്റെ മാറ്റത്തിനും വളർച്ചയ്ക്കുമിടയിൽ നിലവിലുള്ള ചിലത് നാശമടയുകയും പുതുതായി ചിലത് ആവിർഭവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നുവെച്ചാൽ, ഇടവിടാതെ സൃഷ്ടിയും നാശവും സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പഴയതിൽ നിന്നാണ് പുതിയ ജന്മമെടുക്കുന്നത്. ഭൂതകാലത്തിന്റെ ഗർഭത്തിൽ നിന്ന് വർത്തമാനകാലവും വർത്തമാനകാലത്തിൽ നിന്ന് ഭാവിയും ഉടലെടുക്കുന്നു. ഈ മാറ്റത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെ എംഗെൽസ് ഉദാഹരണസഹിതം വിവരിക്കുന്നതു നോക്കുക.

'ദൈനംദിനാവശ്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒരു ജീവി മരിച്ചിട്ടുണ്ടോ ഇല്ലയോ എന്നറിയുവാനും പറയുവാനും നമുക്ക് സാധിക്കും. എന്നാൽ, സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ചാൽ, ഇത് മിയ്ക്കപ്പോഴും അത്യന്തം വിഷമമായ ഒരു പ്രശ്നമാണെന്ന് തെളിയും. നിയമപണ്ഡിതന്മാർക്ക് ഇതനുഭവമാണ്. നിയമപ്രകാരം നിശ്ചയിക്കാവുന്ന ഏതു ഘട്ടം മുതൽക്കാണ് ഗർഭത്തിലിരിക്കുന്ന ശിശുവിനെ കൊല്ലുന്നത് കൊലക്കുറ്റത്തിലുൾപ്പെടുത്താറാവുക എന്ന് കണ്ടുപിടിക്കാൻ എത്രതന്നെ തല പുണ്ണാക്കിയിട്ടും അവർക്ക് സാധിച്ചിട്ടില്ല. അതുപോലെതന്നെ ഏതു പ്രത്യേക നിമിഷത്തിലാണ് ഒരാൾ മരണമടയുന്നതെന്ന് തീരുമാനിക്കാനും അത്രതന്നെ വിഷമമാണ്. ശരീരശാസ്ത്രം തെളിയിക്കുന്നു മരണം പെട്ടെന്നു നടക്കുന്ന ഒരു നൈമിഷിക സംഭവമല്ല, നേരെമറിച്ച് ക്രമേണ വളർന്നുവരുന്നതും സുദീർഘവുമായ ഒരു പരിണാമമാണത്.

'ഇതുപോലെതന്നെ, ഓരോ ജീവിയും ഓരോ നിമിഷത്തിലും ആ ജീവിതന്നെയാണ് അതല്ല താനും. നിമിഷംതോറും പുറമെനിന്ന് പുതിയ പദാർത്ഥങ്ങളെ അതുൾക്കൊള്ളുന്നു. മറ്റു വസ്തുക്കളെ അത് പുറന്തള്ളുകയും ചെയ്യുന്നു. ഓരോ നിമിഷത്തിലും അതിന്റെ ശരീരത്തിൽ ജീവാണുക്കൾ മരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. മറ്റു ജീവാണുക്കൾ സ്വയം ജനിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങനെ, കാലക്രമേണ അതിന്റെ ശരീരത്തിലെ ഉള്ളടക്കമായ പദാർത്ഥമാസകലം മാറുകയും പുതിയ പദാർത്ഥത്തിന്റെ അണുക്കൾ തൽസ്ഥാനത്തു കയറിക്കൂടുകയും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങനെ, ഓരോ ജീവിയും എല്ലായിപ്പോഴും ആ ജീവിതന്നെയാണെങ്കിലും അതല്ലാത്ത ചിലതുകൂടിയാണ്'.

ഇതുതന്നെയാണ് മറ്റെല്ലാ വസ്തുക്കളുടെയും സ്ഥിതി.

പഴയതും പുതിയതും തമ്മിൽ, വളരുന്ന ശക്തികളും തകരുന്ന ശക്തികളും തമ്മിൽ ഇടവിടാതെ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സംഘട്ടനങ്ങളുടെയും സമരങ്ങളുടെയും ഫലമായിട്ടാണ് പ്രകൃതിയിലും സമുദായത്തിലും മാറ്റങ്ങളുണ്ടാകുന്നത് എന്നും അതുകൊണ്ട് പ്രകൃതിയെയോ സമുദായത്തെയോ മാറ്റിമറിക്കാനുള്ള പരിപാടികൾ രൂപവൽക്കരിക്കുമ്പോൾ തകരുന്ന ശക്തികളെയല്ല, വളരുന്ന ശക്തികളെയാണ് ആശ്രയിക്കേണ്ടതെന്നും മാർക്സിസം പഠിപ്പിക്കുന്നു.

പുതുതായി രംഗപ്രവേശം ചെയ്യുന്ന ശക്തികൾ ആരംഭത്തിൽ ദുർബ്ബലങ്ങളാണെന്ന് തോന്നും. പക്ഷേ, അവയ്ക്കാണ് ഭാവിയുള്ളത്. കാരണം, അവയിൽ വളർച്ചയ്ക്കുള്ള കഴിവ് അന്തർലീനമായിക്കിടക്കുന്നു. തളരുന്ന ശക്തികളാകട്ടെ, അനിവാര്യമായും കൂടുതൽ തളരുകയും ഒടുവിൽ നാശമടയുകയും ചെയ്യുന്നു.

സ്റ്റാലിൻ പറയുന്നു:

> 'പുതുതായി ജനിച്ച് ദിനംപ്രതി വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതെന്തോ അത് അജയ്യമാണ്, അതിന്റെ പുരോഗതി അപ്രതിരോദ്ധ്യമാണ്. ഉദാഹരണത്തിന്, തൊഴിലാളികൾ ഒരു വർഗ്ഗമെന്ന നിലയ്ക്ക് ഉത്ഭവിച്ചു ദിനംപ്രതി വളരാൻ തുടങ്ങിയാൽ പിന്നെ—ഇന്നത്തെ നിലയ്ക്ക് അതെത്രതന്നെ ദുർബ്ബലമോ നിസ്സാരമോ ആയിക്കൊള്ളട്ടെ—കാലക്രമത്തിൽ അത് മറ്റെല്ലാറ്റിനേയും തോൽപ്പിച്ചു വിജയിയാവും. കാരണം, അതു വളരുകയാണ്, ശക്തിയാർജ്ജിച്ചുകൊണ്ട് മുന്നോട്ടുപോവുകയാണ്. നേരെമറിച്ച് വാർദ്ധക്യം ബാധിച്ചുകൊണ്ട് ശവക്കുഴിയിലേക്ക് നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതെന്തും, ഇന്നത്തെ നിലയ്ക്ക് അത് എത്രതന്നെ ഭീമമായ ഒരു ശക്തിയെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന ഒന്നായിക്കൊള്ളട്ടെ—അനിവാര്യമായും തോൽവിയടയുകയേയുള്ളൂ. കാരണം ഒരു വർഗ്ഗമെന്ന നിലയ്ക്ക് അത് ക്ഷയിക്കുകയാണ്, ബലഹീനമാവുകയാണ്, വാർദ്ധക്യം പ്രാപിച്ചുകൊണ്ട് സ്വയം ഒരു ഭാരമായി പരിണമിക്കുകയാണ്'.

പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനത്തിൽ റഷ്യയിൽ സാറിസ്റ്റ് സ്വേഛാധിപത്യം സർവ്വശക്തവും ശാശ്വതവുമാണെന്ന് പലരും കരുതിയിരുന്നു. പക്ഷേ തൊഴിലാളിവർഗ്ഗ നേതൃത്വത്തിലുള്ള വിപ്ലവം സാർഭരണത്തെ കടപുഴക്കിയെറിയുമെന്ന് ലെനിനും സ്റ്റാലിനും പ്രഖ്യാപിച്ചു. ഡയലക്റ്റിക്കൽ മെറ്റീരിയലിസത്തിന്റെ സഹായത്തോടെ, വളരുന്ന ശക്തിയും തളരുന്ന ശക്തിയും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം നോക്കിപ്പഠിച്ചതുകൊണ്ടാണ് അവർക്കിങ്ങനെ പ്രഖ്യാപിക്കാൻ കഴിഞ്ഞത്.

സ്റ്റാലിൻ എഴുതി:

> 'ദിനംപ്രതി വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയും, സദാപി മുന്നോട്ടു മാർച്ചു ചെയ്യുകയും, കൂടുതൽ നല്ല ഒരു ഭാവിക്ക് വേണ്ടി നിരന്തരസമരം നടത്തുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു വർഗ്ഗത്തിനു മാത്രമേ അവസാനംവരെ പുരോഗമനപരമായി തുടരാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ, അതിന് മാത്രമേ അടിമത്തനുകം തകർത്തുകളയാനാവൂ, എന്ന് വൈരുദ്ധ്യാധിഷ്ഠിത പരിശോധനാമാർഗ്ഗം ഉറപ്പിച്ചുപറയുന്നു. തുടർച്ചയായി വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയും, എന്നും മുന്നോട്ടു മാർച്ച് ചെയ്യുകയും, ഭാവിക്ക് വേണ്ടി സദാപി സമരം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരേയൊരു വർഗ്ഗം നാട്ടിൻപുറങ്ങളിലും പട്ടണങ്ങളിലുമുള്ള തൊഴിലാളിവർഗ്ഗം മാത്രമാണെന്ന് നാം കാണുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ നാം തൊഴിലാളിവർഗ്ഗത്തിനുവേണ്ടി പണിയെടുക്കുകയും നമ്മുടെ പ്രതീക്ഷകൾ അവരിലർപ്പിക്കുകയും ചെയ്തേ തീരൂ'.

1905-ലെ ഫ്രഞ്ചുവിപ്ലവം പരാജയപ്പെട്ടപ്പോൾ പിന്തിരിപ്പന്മാർ ആഹ്ലാദിച്ചു. പക്ഷേ, ലെനിനും സ്റ്റാലിനുമാകട്ടെ, വളരുന്ന ശക്തിയും തളരുന്ന ശക്തിയും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം ഊന്നിക്കാണിച്ചുകൊണ്ട് തൊഴിലാളിവർഗ്ഗത്തിൽ വിശ്വാസമർപ്പിക്കാനും ഭാവിയുടെ നേർക്ക് ആത്മവിശ്വാസത്തോടെ നോക്കാനും ജനങ്ങളെ പഠിപ്പിച്ചു.

സ്റ്റാലിൻ പറയുന്നു:

> 'ദീർഘായുസ്സുള്ളതെന്ന് തൽക്കാലം തോന്നിയേക്കാമെങ്കിലും യഥാർത്ഥത്തിൽ നശിച്ചുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നവയെയല്ല നേരെമറിച്ച് അൽപ്പായുസ്സെന്ന് തൽക്കാലം തോന്നിപ്പിക്കുന്നതെങ്കിലും പുതുതായി ഉയർന്നു വളർന്നുവരുന്നവയെയാണ് വൈരുദ്ധ്യാധിഷ്ഠിത പരിശോധനാമാർഗ്ഗം കാര്യമായെടുക്കുന്നത്. കാരണം, പുതുതായി ഉയർന്നു വളർന്നു വരുന്നവ മാത്രമേ അജയ്യമായിട്ടുള്ളൂ എന്ന് വൈരുദ്ധ്യാധിഷ്ഠിത പരിശോധനാമാർഗ്ഗം വിശ്വസിക്കുന്നു'.

ആശയങ്ങൾ, സിദ്ധാന്തങ്ങൾ മുതലായവയുടെ സ്ഥിതിയും ഇതുതന്നെയാണ്. വളരുന്ന ശക്തികളെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന ആശയങ്ങളും തളരുന്ന ശക്തികളെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന ആശയങ്ങളുമുണ്ട്. വളരുന്ന ശക്തികളെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന ആശയങ്ങളാണ് ചലനാത്മകമായ സാമൂഹ്യയാഥാർത്ഥ്യത്തെ തികച്ചും പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടവ ജനങ്ങൾക്കിടയിൽ പരന്നുപിടിക്കുകയും ഒടുവിൽ വിജയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. നേരെമറിച്ച്, തളരുന്ന ശക്തികളെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന ആശയങ്ങൾ ക്രമത്തിൽ ദുർബ്ബലമായിക്കൊണ്ടുവരുന്നു.

ഒന്നാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിനുശേഷം കേരളത്തിൽ അയിത്തത്തിനും ജാതിക്കും എതിരായ ആശയങ്ങൾ പരന്നുപിടിക്കാൻ തുടങ്ങി. തുടക്കത്തിൽ ദുർബ്ബലങ്ങളെങ്കിലും വളരുന്ന ശക്തികളെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന ആശയങ്ങളായിരുന്നു അവ. അവയെ എതിർക്കാനും അയിത്തവും ജാതിമേധാവിത്വവും നിലനിർത്താനും വേണ്ടി പിന്തിരിപ്പന്മാർ ഭഗീരഥശ്രമം നടത്തിനോക്കുകയുണ്ടായി. പക്ഷേ, അവരുടെ പരിശ്രമങ്ങളെല്ലാം പരാജയപ്പെടുകയാണ് ചെയ്തത്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, അയിത്തവും ജാതിമേധാവിത്വവും നിലനിർത്തണമെന്ന ചിന്താഗതികൾ തകരുന്ന ശക്തികളെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന ചിന്താഗതികളായിരുന്നു.

കാൽ നൂറ്റാണ്ടിനു മുമ്പുപോലും സാമുദായികവാദം കേരളത്തിലങ്ങോളമിങ്ങോളം നടമാടിയിരുന്നു. ഇന്നും അത് നിലനിൽക്കുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ, അതിന് ഭാവിയില്ല. കാരണം, അത് കേരളത്തിലെ വളർന്നുവരുന്ന ശക്തികളെയല്ല, തകർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ശക്തികളെയാണ് പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നത്.

പിന്തിരിപ്പൻ ശക്തികൾ തൊഴിലാളികളുടെയും കൃഷിക്കാരുടെയും വർഗ്ഗബോധത്തെയും വർഗ്ഗസംഘടനകളേയും എല്ലാ വിധത്തിലും എതിർത്തുനോക്കുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ, വർഗ്ഗബോധവും വർഗ്ഗസംഘടനകളും വളരുന്ന ശക്തികളെയാണ് പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് അവയെ നശിപ്പിക്കാനാവില്ല. അവ കൂടുതൽ ശക്തിപ്പെടുകയേ ഉള്ളൂ.

മാർക്സിസത്തിനെതിരായി എല്ലാത്തരം എതിർപ്പുകളും സംഘടിപ്പിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്. 'കമ്യൂണിസ്റ്റ് വിരുദ്ധമുന്നണി' എന്നൊരു സംഘടന തന്നെ അതിനായി ഉടലെടുത്തിട്ടുണ്ട്. എന്നിട്ടും, ജനങ്ങൾക്കിടയിൽ മാർക്സിസത്തിന്റെ സ്വാധീനശക്തി അധികമധികം പരന്നുപിടിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഏറ്റവും വിപ്ലവകാരിയും അനുദിനം വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതുമായ ഒരു വർഗ്ഗത്തിന്റെ സിദ്ധാന്തമാണത്.

ചൈനയിലെ ജനകീയശക്തികൾ ജപ്പാനെയും അമേരിക്കയെയും തോൽപ്പിച്ചു വിജയം നേടുകയും ഒരു അർദ്ധകൊളോണിയൽ വ്യവസ്ഥയിൽ നിന്ന് സോഷ്യലിസത്തിലേക്ക് മുന്നേറാനുള്ള സാദ്ധ്യതകൾ സൃഷ്ടിക്കുകയും ചെയ്തു. കാരണം, അവ വളരുന്ന ശക്തികളാണ്. സാമ്രാജ്യവാദികളാകട്ടെ, നേരെമറിച്ച്, നശിക്കാൻ പോകുന്ന ശക്തികളാണ്.

സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനും ജനാധിപത്യത്തിനും സമാധാനത്തിനും വേണ്ടി പോരാടുന്ന ജനതകളുടെ മുന്നേറ്റത്തെ തടയാൻവേണ്ടി സാമ്രാജ്യവാദികൾ എല്ലാതരം കുതന്ത്രങ്ങളും പ്രയോഗിച്ചുനോക്കുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ, അവസാന വിജയം സമാധാനത്തിന്റെയും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെയും ശക്തികൾക്കാണെന്ന കാര്യം തർക്കമറ്റ സംഗതിയാണ്. കാരണം, അവയാണ് വളരുന്ന ശക്തികൾ.

വളരുന്ന ശക്തികളെപ്പറ്റിയുള്ള ബോധം ഒരു കമ്യൂണിസ്റ്റ്കാരന്റെ ഏറ്റവും നല്ല ഗുണങ്ങളിലൊന്നായിരിക്കണമെന്നും ഏതു ഘട്ടത്തിലായാലും ശരി, വളരുന്ന ശക്തികളെ കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ടും ഭാവിയിലേക്ക് നോക്കിക്കൊണ്ടുമാണയാൾ പരിപാടികൾ രൂപീകരിക്കേണ്ടതെന്നും സ്റ്റാലിൻ പഠിപ്പിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം താക്കീതു നൽകുന്നു:

'നയത്തിൽ തെറ്റു പറ്റാതിരിക്കണമെങ്കിൽ നിങ്ങൾ പിന്നോട്ടല്ല, മുന്നോട്ടാണ് നോക്കേണ്ടത്'.

വളരുകയും മുന്നേറുകയും ചെയ്യുന്ന ശക്തികളുടെ കയ്യിൽ ഡയലക്റ്റിക്കൽ മെറ്റിരിയലിസം മൂർച്ചയേറിയ ഒരായുധമാണ്. തളരുകയും തകരുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പിന്തിരിപ്പൻ ശക്തികൾക്കെതിരായ സമരത്തിൽ അതവരെ ആവേശം കൊള്ളിക്കുന്നു.

വൈരുദ്ധ്യങ്ങളുടെ ഐക്യം

പുതിയത് പഴയതിന്റെ മേൽ ആധിപത്യം നേടുന്നത് യാതൊരു തടസ്സവും കൂടാതെയല്ല. തളരുന്ന ശക്തികൾ സ്വയം തളരുകയല്ല ചെയ്യുന്നത്. വളരുന്ന ശക്തികളും തളരുന്ന ശക്തികളും തമ്മിൽ, ഇടവിടാതെ സമരങ്ങൾ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഓരോ വസ്തുവിലുമടങ്ങിയ വിരുദ്ധശക്തികളുടെ സമരങ്ങളുടെയും സംഘട്ടനങ്ങളുടെയും ഫലമായിട്ടാണ് വളർച്ചയും വികസനവുമുണ്ടാവുന്നത്. സ്റ്റാലിൻ പറയുന്നു:

> ‘ജീവിതത്തിൽ എപ്പോഴും എന്തെങ്കിലുമൊന്നു മരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പക്ഷേ, മരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വസ്തു ശാന്തമായി മരണത്തെ സ്വാഗതം ചെയ്യാനൊരിക്കലും കൂട്ടാക്കില്ല, മറിച്ച്, അത് സ്വന്തം ആയുസ്സിന് വേണ്ടി, സമരം നടത്തും. ഊർദ്ധശ്വാസം വലിക്കുന്ന തന്റെ നിലനിൽപ്പിനുവേണ്ടി വാദിക്കും.

എപ്പോഴും എന്തെങ്കിലും, പുതുതായി ജനിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഈ ജനിക്കുന്നവയാകട്ടെ ലോകത്തിലേക്ക് നിശ്ശബ്ദമായങ്ങനെ വരികയല്ല ചെയ്യുന്നത്. അത് ചീറി നിലവിളിച്ചുകൊണ്ട് സ്വന്തം നിലനിൽപ്പിനുവേണ്ടി വാദിച്ചുകൊണ്ടാണ് വരുന്നത്.

പഴയതും പുതിയതും തമ്മിലുള്ള, നശിക്കുന്നതും കുമ്പെടുക്കുന്നതും തമ്മിലുള്ള, സമരം ഇതാണ് അഭിവൃദ്ധിയുടെ അടിസ്ഥാനം’.

അപ്പോൾ, ജീവിതം ശാന്തമായൊഴുകുന്ന ഒരു നദി പോലെയല്ല. ജീവിതത്തിന്റെ വികാസത്തിന്നടിയിൽ ഘോരമായ സമരങ്ങൾ നടക്കുന്നുണ്ട്. പഴയതും പുതിയതും തമ്മിലുള്ള സമരം. ഈ സമരത്തിന്റെ ഫലമായി പഴയത്, ജീർണ്ണിച്ചത്, മണ്ണടിയുന്നു. പുതിയത് വിജയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഓരോ വസ്തുവിലും രണ്ടു വിരുദ്ധശക്തികളടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഒന്നു മരണത്തിന്റെ നേർക്കു നോക്കുമ്പോൾ മറ്റേതു ജീവിതത്തിന്റെനേർക്ക് നോക്കുന്നു.

പരസ്പരം സമരം ചെയ്യുന്ന വിരുദ്ധശക്തികളുടെ അവിഭാജ്യമായ ഗതിക്രമം മാത്രമാണ് ജീവിതം. മനുഷ്യശരീരത്തിൽ നിലവിലുള്ള ജീവകോശങ്ങൾ നശിച്ചുപോവുകയും പുതിയ ജീവകോശങ്ങൾ ആവിർഭവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. സമരത്തിലൂടെ വൈരുദ്ധ്യങ്ങൾ പരിഹരിക്കപ്പെടുകയും പുതിയ വൈരുദ്ധ്യങ്ങൾ തലയുയർത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഭൗതികപ്രപഞ്ചത്തിലടങ്ങിയ വിരുദ്ധശക്തികളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ ബൂർഷ്വാതത്വശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ അംഗീകരിക്കുന്നില്ല. അവരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഭൗതികപദാർത്ഥം നിശ്ചലവും സ്ഥിരവുമായ ഒരു ജഡപിണ്ഡം മാത്രമാണ്. ഡലക്ടിക്കൽ മെറ്റീരിയലിസമാകട്ടെ, പദാർത്ഥത്തിന്റെ സങ്കീർണ്ണമായ പ്രവർത്തനക്രമങ്ങളെ പരിശോധിക്കുകയും അതിലടങ്ങിയ വൈരുദ്ധ്യങ്ങളെ വിശകലനം ചെയ്യുകയും ചെയ്തുകൊണ്ട് അത് നിലനിൽക്കുകയും മാറുകയും ചെയ്യുന്നതെങ്ങിനെയെന്ന് വ്യക്തമാക്കുന്നു.

പുറമേക്ക് നോക്കുമ്പോൾ പദാർത്ഥം നിശ്ചലമാണെന്ന് തോന്നിയേക്കാം. ഏതെങ്കിലുമൊരു വസ്തു ഒറ്റപ്പെട്ട് ഇളകാതെ കിടക്കുന്നത് കാണുമ്പോൾ അതിലടങ്ങിയ വൈരുദ്ധ്യങ്ങൾ നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയിൽ പെടാറില്ല. എന്നാൽ വസ്തുക്കളുടെ പരസ്പരബന്ധങ്ങളെയും ചലനങ്ങളെയും മാറ്റങ്ങളെയും വികാസങ്ങളെയും പരിശോധിക്കുമ്പോൾ അവയിലടങ്ങിയ വിരുദ്ധശക്തികളെ കണക്കിലെടുക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യം നമുക്ക് ബോധ്യപ്പെടാതിരിക്കില്ല. ഓരോ പരമാണുവിനുള്ളിലും ഇലക്ട്രോണും പ്രട്ടോണും ഇടവിടാതെ പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെന്നും വിരുദ്ധശക്തികളുടെ സമരങ്ങളുടെ ഫലമായിട്ടാണ് പരമാണുവിൽ മാറ്റങ്ങളുണ്ടാകുന്നത് എന്നുമുള്ള യാഥാർത്ഥ്യം അംഗീകരിക്കപ്പെടേണ്ടിവരുന്നു.

മാർക്സ് തന്റെ ‘ക്യാപിറ്റൽ’ എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ മുതലാളിത്തസമുദായത്തിന്റെ വികാസക്രമത്തെ പരിശോധിക്കുന്നതിനിടയ്ക്ക് ഉപയോഗമൂല്യവും മൂല്യവും തമ്മിലുള്ള വൈരുദ്ധ്യം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. അദ്ധ്വാനമാണ് ചരക്കിന് മൂല്യമുണ്ടാക്കുന്നത്. ചരക്കുണ്ടാക്കി വിൽക്കുന്നവന് ആ ചരക്കുകൊണ്ട് ഉപയോഗമില്ല. അതിലടങ്ങിയ മൂല്യമാണയാൾക്ക് പ്രധാനം. നേരെമറിച്ച് ചരക്ക് ഉപയോഗകരമായതുകൊണ്ടാണ്, അതിൽ ഉപയോഗമൂല്യമുള്ളതുകൊണ്ടാണ്, ആളുകളത് വാങ്ങുന്നത്. ഉപയോഗമൂല്യവും മൂല്യവും തമ്മിലുള്ള ഈ വൈരുദ്ധ്യം ചരക്കിനെ ചരക്കെന്നും പണമെന്നും രണ്ടാക്കി വിഭജിക്കുന്നു. ചരക്കും പണവും വിരുദ്ധശക്തികളായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. ഇത് മാർക്കറ്റിൽ വിൽക്കുന്നവരും വാങ്ങുന്നവരും തമ്മിലുള്ള വൈരുദ്ധ്യങ്ങൾക്ക് വഴി തെളിയിക്കുന്നു. ഒരാൾക്ക് ഒരു സാധനം വേണമെങ്കിൽ മറ്റൊരാൾ അത് വിൽക്കാനുണ്ടാവണം. പക്ഷേ, പണമുണ്ടെങ്കിലും വാങ്ങിയേ കഴിയൂ എന്നില്ല. ഇങ്ങനെ ചരക്കെന്നും പണമെന്നുമുള്ള വിഭജനത്തിന്റെ ഫലമായി സമുദായത്തിൽ സാധനങ്ങളുടെ സ്വതന്ത്രമായ കൊള്ളക്കൊടുക്കുകൾക്ക് തടസ്സം നേരിടുന്നു. വാങ്ങാനുള്ളവർ പണം ചെലവഴിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ വിൽപ്പനക്കാർ ദീപാളി കളിക്കും. ചരക്കു നിർമ്മാണവ്യവസ്ഥയിലടങ്ങിയ ഈ വൈരുദ്ധ്യത്തിലൂടെയാണ് മുതലാളിത്തസമുദായം വളർന്നുവന്നിട്ടുള്ളത് എന്ന് മാർക്സ് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു.

ഉൽപ്പാദനശക്തികളും ഉൽപ്പാദനബന്ധങ്ങളും തമ്മിലുള്ള വൈരുദ്ധ്യം പരിശോധിക്കുക. മുതലാളിത്ത സമുദായത്തിൽ തൊഴിലാളികൾ സ്വന്തം അദ്ധ്വാനശക്തി വിൽക്കുന്നവരാണ്. മുതലാളികൾ അദ്ധ്വാനശക്തി വിലക്ക് വാങ്ങുന്ന പണമുടമസ്ഥന്മാരും സാധാരണ ചരക്കു നിർമ്മാണവ്യവസ്ഥയിലെ വൈരുദ്ധ്യം ഇവിടെ കൂടുതൽ ഉയർന്ന നിലവാരത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു.

മുതലാളിത്ത വ്യവസ്ഥയിൽ ഉൽപ്പാദനം സാമൂഹ്യമാണ്. ഓരോ ചരക്കിന്റെയും ഉൽപ്പാദനത്തിൽ അനേകമാളുകളുടെ അദ്ധ്വാനമടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ, ഉടമാവകാശം സാമൂഹ്യമല്ല, സ്വകാര്യമാണ്. സാമൂഹ്യാദ്ധ്വാനം കൊണ്ടുണ്ടാക്കപ്പെടുന്ന ഉൽപ്പന്നങ്ങളുടെ ഉടമാവകാശം സമുദായത്തിനല്ല, ഫാക്ടറിയുടമയ്ക്കാണ്. ഇതിന്റെ ഫലമായി ഉൽപ്പാദനരീതിയും ഉൽപ്പാദനത്തിന്റെ സാമൂഹ്യഘടനയും തമ്മിൽ വൈരുദ്ധ്യമുളവാകുന്നു. ഈ വൈരുദ്ധ്യമാണ് വർഗ്ഗസമരത്തിന്റെ ഉറവിടം. ഇടവിട്ടിടവിട്ടുണ്ടാകുന്ന സാമ്പത്തിക കുഴപ്പങ്ങളിലും പണിമുടക്കങ്ങളിലും യുദ്ധത്തിലും വിപ്ലവത്തിലുമെല്ലാം ഈ വൈരുദ്ധ്യം പ്രതിഫലിച്ചുകാണാം.

മുതലാളിത്ത സമുദായത്തിൽ ഉൽപ്പാദനശക്തികളും ഉൽപ്പാദനബന്ധങ്ങളും തമ്മിലുള്ള വൈരുദ്ധ്യം രണ്ടു വർഗ്ഗങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള സംഘട്ടനങ്ങളുടെ രൂപത്തിലാണ് പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്. തൊഴിലാളിവർഗ്ഗം തന്നെ ഉൽപ്പാദനശക്തികളുടെ ഒരു ഭാഗമാണ്. ഈ സംഘട്ടനത്തിൽ തൊഴിലാളിവർഗ്ഗമാണ് ഉൽപ്പാദനശക്തികളെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നത്. മുതലാളിവർഗ്ഗമാകട്ടെ അദ്ധ്വാനശക്തിയുൾപ്പെടെയുള്ള ഉൽപ്പാദനശക്തികളുടെ ഉടമാവകാശത്തെ, അതായത് ഉൽപ്പാദനബന്ധങ്ങളെ, പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നു. അപ്പോൾ വർഗ്ഗസംഘട്ടനം മുതലാളിത്ത സമുദായത്തിന്റെ ആഭ്യന്തര വൈരുദ്ധ്യത്തിന്റെ—ഉൽപ്പാദനശക്തികളും ഉൽപ്പാദനബന്ധങ്ങളും തമ്മിലുള്ള സമരത്തിന്റെ—ബഹിർ പ്രകടനമാണ്.

ഓരോ വസ്തുവിലുമടങ്ങിയ വിരുദ്ധശക്തികൾ തമ്മിൽ സമരമുണ്ടെന്നുമാത്രം കണ്ടാൽ പോരാ. അവ തമ്മിൽ ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്നുകൂടി കാണണം. വിദ്യുച്ഛക്തിയിൽ പോസിറ്റീവും നെഗറ്റീവുമുണ്ട്. അവ തമ്മിൽ വൈരുദ്ധ്യമുണ്ട്. പക്ഷേ, അതേസമയത്ത് തന്നെ അവ പരസ്പരം ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പോസിറ്റീവ്—നെഗറ്റീവ് കേന്ദ്രങ്ങളുടെ ഐക്യമാണ് വിദ്യുച്ഛക്തി.

നിർദ്ദിഷ്ടമായ അളവിൽ ഹൈഡ്രജനും ഓക്സിജനും കൂട്ടിച്ചേർത്താൽ രണ്ടു വസ്തുക്കളിൽ നിന്നും തീരെ വ്യത്യസ്തമായ വെള്ളമുണ്ടാകുന്നു. ഹൈഡ്രജൻ, ഓക്സിജൻ എന്നീ വിരുദ്ധവസ്തുക്കൾ വെള്ളത്തിൽ ഐക്യം പ്രാപിക്കുന്നു. മറ്റൊരുവിധം പറഞ്ഞാൽ, വിരുദ്ധശക്തികളുടെ ഐക്യമാണ് വെള്ളം.

തൊഴിലാളിയും മുതലാളിയും രണ്ടും മുതലാളിത്തോൽപ്പാദനരീതിയുടെ സൃഷ്ടികളാണ്. രണ്ടു വർഗ്ഗങ്ങളും തമ്മിൽ സമരങ്ങളും സംഘട്ടനങ്ങളും നടക്കുന്നു. പക്ഷേ, അതേസമയത്തുതന്നെ ഉൽപ്പാദനവ്യവസ്ഥയ്ക്കുള്ളിൽ അവ പരസ്പരം ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. തൊഴിലാളിയുടെ അദ്ധ്വാനശക്തിയെ ചൂഷണം ചെയ്യുന്നേടത്തോളം മാത്രമേ മുതലാളിയുടെ മൂലധനം മൂലധനമാവൂ. രണ്ടിലേതെങ്കിലുമൊരു വർഗ്ഗമില്ലെങ്കിൽ മുതലാളിത്തോൽപ്പാദന രീതിയില്ല. എന്നുവെച്ചാൽ, പരസ്പരം സമരം ചെയ്യുന്ന വിരുദ്ധശക്തികളുടെ ഐക്യമാണ് മുതലാളിത്തോൽപ്പാദനരീതി.

ഉൽപ്പാദനശക്തികളും ഉൽപ്പാദനബന്ധങ്ങളും കൂടിയതാണ് സാമൂഹ്യഘടന. വൈരുദ്ധ്യങ്ങളുടെ ഐക്യമാണത്. ഈ വിരുദ്ധശക്തികളുടെ സമരത്തിന്റെ ഫലമായി സാമൂഹ്യഘടനതന്നെ മാറുന്നു.

എല്ലാ വൈരുദ്ധ്യങ്ങളും അനിവാര്യമായും സംഘട്ടനത്തിലെത്തിച്ചേർന്നുകൊള്ളണമെന്നില്ല. ഉൽപ്പാദനശക്തികളും ഉൽപ്പാദനബന്ധങ്ങളും തമ്മിലുള്ള അടിസ്ഥാനപരമായ വൈരുദ്ധ്യത്തിന്റെ വളർച്ചയുടെ ചില സവിശേഷ ഘട്ടങ്ങളിൽ മാത്രമാണ് വർഗ്ഗങ്ങളും വർഗ്ഗസമരങ്ങളും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്. കൂടുതൽ ഉയർന്ന ഒരു പതനത്തിൽ അവ അപ്രത്യക്ഷമാവുകയും ചെയ്യും. ഉദാഹരണത്തിന് കമ്യൂണിസ്റ്റ് സമുദായത്തിൽ വർഗ്ഗങ്ങളും വർഗ്ഗസംഘട്ടനങ്ങളുമുണ്ടാവില്ല. എങ്കിലും വൈരുദ്ധ്യം നിലനിൽക്കും. പക്ഷേ, ആ വൈരുദ്ധ്യങ്ങൾ സംഘട്ടനങ്ങളിലൂടെയല്ല, മറ്റു രീതികളിലാണ് പ്രത്യക്ഷപ്പെടുക. അതുകൊണ്ട്, കമ്യൂണിസ്റ്റ് സമുദായത്തിൽ വൈരുദ്ധ്യാധിഷ്ഠിതമായ വളർച്ച മറ്റു സമുദായങ്ങളുടേതിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായിരിക്കും.

ഉദാഹരണത്തിന്, സോവിയറ്റ് യൂണിയനിലെ സ്ഥിതിയെന്താണെന്നു നോക്കുക. അവിടെ വർഗ്ഗസമരമില്ല. തൊഴിലാളികൾ, കൃഷിക്കാർ, ബുദ്ധിജീവികൾ മുതലായ ജനവിഭാഗങ്ങൾ സംഘട്ടനങ്ങളിലൂടെയല്ല, സഹകരണത്തിലൂടെയാണ്, ഉൽപ്പാദനവ്യവസ്ഥയിൽ പങ്കെടുക്കുന്നത്. ജനങ്ങളുടെ ഐക്യം സുദൃഢമാണ്.

ഇതിന്റെ അർത്ഥം വൈരുദ്ധ്യാധിഷ്ഠിത നിയമങ്ങൾ സോഷ്യലിസ്റ്റ് വ്യവസ്ഥയ്ക്ക് ബാധകമല്ലെന്നാണോ? വൈരുദ്ധ്യങ്ങളില്ലാതെയാണ് സോഷ്യലിസ്റ്റ് വ്യവസ്ഥ വളരുകയും വികസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത്. എന്നാണോ? തീർച്ചയായുമല്ല. അവിടെയുമുണ്ട് പുതിയതും പഴയതും തമ്മിലുള്ള സമരങ്ങൾ. ജനങ്ങളുടെ വളർന്നുവരുന്ന ആവശ്യങ്ങളും ഉൽപ്പാദനനിലവാരവും തമ്മിലുള്ള വൈരുദ്ധ്യം, സോഷ്യലിസ്റ്റ് സാമ്പത്തികബന്ധങ്ങളും പിന്നണിയിലുള്ള സാങ്കേതികരീതികളും തമ്മിലുള്ള വൈരുദ്ധ്യം, പട്ടണവും ഗ്രാമവും തമ്മിലുള്ള വൈരുദ്ധ്യം, കായികാദ്ധ്വാനവും മാനസികാദ്ധ്വാനവും തമ്മിലുള്ള വൈരുദ്ധ്യം, മുതലാളിത്ത ആശയങ്ങളുടെ അവശിഷ്ടങ്ങളും വളർന്നുവരുന്ന കമ്യൂണിസ്റ്റ് ആശയങ്ങളും തമ്മിലുള്ള വൈരുദ്ധ്യം, സമുദായവും പ്രകൃതിയും തമ്മിലുള്ള വൈരുദ്ധ്യം—ഇത്തരം വൈരുദ്ധ്യങ്ങളിലൂടെയാണ് സോഷ്യലിസ്റ്റ് സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥ വളരുകയും വികസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത്. പക്ഷേ, ഒന്നുണ്ട്: ഈ വൈരുദ്ധ്യങ്ങൾ പരിഹരിക്കപ്പെടുന്നത് സംഘട്ടനങ്ങളിലൂടെയല്ല. ലെനിൻ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതുപോലെ, വൈരുദ്ധ്യവും (Contradiction) സംഘട്ടനവും (Antagonism) ഒന്നല്ല. വൈരുദ്ധ്യമുള്ളേടത്ത് സംഘട്ടനമുണ്ടായിക്കൊള്ളണമെന്നില്ല.

‘വിമർശനവും സ്വയംവിമർശനവു’മെന്ന നിയമത്തിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടിയാണ് സോഷ്യലിസ്റ്റ് വ്യവസ്ഥയിലെ വൈരുദ്ധ്യങ്ങൾ പുറത്തുകൊണ്ടുവരപ്പെടുന്നതും പരിഹരിക്കപ്പെടുന്നതും. സഖാവ് എ. എ. ഷഡനോവ് പറയുന്നു:

‘വിരുദ്ധ താൽപ്പര്യങ്ങളോടുകൂടി സംഘട്ടനങ്ങൾ നടത്തുന്ന വർഗ്ഗങ്ങൾ നമ്മുടെ സോഷ്യലിസ്റ്റ് സമുദായത്തിൽ നിർമ്മാർജ്ജനം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് പഴയതും പുതിയതും തമ്മിലുള്ള സമരവും തൽഫലമായി താഴ്ന്ന പതനത്തിൽനിന്ന് ഉയർന്ന പതനത്തിലേക്കുള്ള പുരോഗതിയും മുതലാളിത്തത്തിൻ കീഴിലേതുപോലുള്ള വർഗ്ഗസംഘട്ടനങ്ങളുടെയും കുഴപ്പങ്ങളുടെയും രൂപത്തിലല്ല നടക്കുന്നത്. പിന്നെയോ, വിമർശനത്തിന്റെയും സ്വയം വിമർശനത്തിന്റെയും രൂപത്തിലാണ്. ഇതാണ് നമ്മുടെ വളർച്ചയുടെ യഥാർത്ഥമായ പ്രചോദനശക്തി. പാർട്ടിയുടെ കയ്യിൽ ഇതൊരു ശക്തിയേറിയ ആയുധമാണ്. ഇത് അവിതർക്കിതമായും ചലനത്തിന്റെ ഒരു പുതിയ രൂപമാണ്; ഒരു പുതിയ രീതിയിലുള്ള വളർച്ചയാണ്; ഒരു പുതിയ വൈരുദ്ധ്യാധിഷ്ഠിത നിയമമാണ്.’

ഇത്രയും പറഞ്ഞതിൽനിന്ന് ഒരു കാര്യം വ്യക്തമാവും. മുതലാളിത്ത സമുദായത്തിലായാലും ശരി, സോഷ്യലിസ്റ്റ് സമുദായത്തിലായാലും ശരി, വൈരുദ്ധ്യങ്ങളിലൂടെയാണ് വളർച്ചയുണ്ടാകുന്നത്. സമരത്തിലൂടെയല്ലാതെ വൈരുദ്ധ്യങ്ങൾ പരിഹരിക്കപ്പെടുകയില്ല. അതുകൊണ്ട് സമുദായത്തിലുള്ള വൈരുദ്ധ്യങ്ങളെ കാണാതിരിക്കലല്ല, അവയെ ശരിക്ക് വിശകലനം ചെയ്തുകൊണ്ട് അവയുടെ പരിഹാരത്തിന് ജനങ്ങളെ അണിനിരത്തലാണ് മാർക്സിസ്റ്റ് പാർട്ടിയുടെ കടമ. സ്റ്റാലിൻ പറയുന്നു:

‘ആഭ്യന്തരവൈരുദ്ധ്യങ്ങൾ പുറത്തുകൊണ്ടുവന്ന് അവയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള പരസ്പരസംഘട്ടനങ്ങൾ വഴി ഈ വൈരുദ്ധ്യങ്ങളെത്തന്നെ ഇല്ലാതാക്കിക്കൊണ്ടാണ് വളർച്ചയുണ്ടാവുന്നതെങ്കിൽ, തൊഴിലാളികളുടെ വർഗ്ഗസമരം എത്രയും സ്വാഭാവികവും അനിവാര്യവുമായ ഒരു സംഗതിയാണെന്നു വരുന്നു. അതുകൊണ്ട് മുതലാളിത്തത്തിലുള്ള വൈരുദ്ധ്യങ്ങളെ മൂടിവെക്കുകയല്ല, അവയെ തുറന്നുകാണിക്കുകയാണ് നാം ചെയ്യേണ്ടത്. വർഗ്ഗസമരത്തെ തടയുകയല്ല, അവസാനംവരെ നടത്തുകയാണ് നാം ചെയ്യേണ്ടത്. ആകയാൽ നമുക്ക് നയത്തിൽ തെറ്റുപറ്റാതിരിക്കണമെങ്കിൽ, വിട്ടുവീഴ്ചയില്ലാത്ത ഒരു തൊഴിലാളിവർഗ്ഗത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയനയമാണ് നാം അനുസരിക്കേണ്ടത്. തൊഴിലാളിമുതലാളി താൽപ്പര്യങ്ങളുടെ ഐക്യമെന്ന മിതവാദി നയമല്ല, മുതലാളിത്തം സോഷ്യലിസമായി വളർന്നുവരുന്ന സന്ധിപ്രിയന്മാരുടെ ആശയമനുസരിച്ചുള്ള നയമല്ല, നാം പിന്തുടരേണ്ടത്’.

അളവു് ഗുണമായി മാറൽ

നിങ്ങളുടെ സ്നേഹിതന്റെ തലയിൽനിന്ന് കുറേശ്ശെ കുറേശ്ശെയായി രോമം കൊഴിഞ്ഞുപോകുന്നുവെന്നിരിക്കട്ടെ. ആദ്യമൊക്കെ ‘രോമം കൊഴിയുന്നു’ എന്നു മാത്രമേ നിങ്ങൾ പറയുന്നുള്ളൂ. പക്ഷേ, അങ്ങനെ കൊഴിഞ്ഞുകൊഴിഞ്ഞ് ഒരു പ്രത്യേക ഘട്ടമെത്തിയാൽ നിങ്ങളയാളെ ‘കഷണ്ടി’യെന്ന് വിളിക്കാൻ തുടങ്ങും. മെല്ലെ മെല്ലെയുണ്ടാകുന്ന തുച്ഛങ്ങളായ മാറ്റങ്ങൾ പെട്ടെന്ന് മൗലികമായ ഒരു മാറ്റമുണ്ടാക്കുന്നു. അളവിലുണ്ടാകുന്ന മാറ്റം ഗുണാത്മകമായ ഒരു പരിവർത്തനമുളവാക്കുന്നു. ഡയലക്റ്റിക്കൽ മെറ്റീരിയലിസത്തിലെ മറ്റൊരു നിയമമാണിത്. ഈ നിയമത്തിന് അളവുഗുണമായി മാറൽ എന്നുപറയുന്നു.

ഒറ്റയ്ക്കൊരാൾ നട്ടുച്ചയ്ക്ക് നിരത്തിലൂടെ കൊടിയും പിടിച്ച് ഉച്ചത്തിൽ മുദ്രാവാക്യങ്ങൾ വിളിച്ചുപറഞ്ഞുകൊണ്ടു പോകുന്നുവെന്നു വിചാരിക്കുക. അയാൾക്ക് തലയ്ക്ക് സുഖമില്ലെന്നേ കാണികൾ പറയൂ. ഒരാളുടെ സ്ഥാനത്ത് അമ്പതോ നൂറോ ആളുകൾ ഘോഷയാത്രയായി പോവുകയാണെങ്കിലോ? അവർ സ്വന്തം ആവശ്യത്തിനു വേണ്ടി പ്രക്ഷോഭം കൂട്ടുകയാണെന്ന് അൽപ്പം ഗൗരവത്തോടുകൂടി കാണികൾ പറയും. ഘോഷയാത്രയിൽ നൂറാളല്ല, അയ്യായിരമോ പതിനായിരമോ ആളുകളാണ് പങ്കെടുക്കുന്നതെങ്കിലോ? ആ വമ്പിച്ച ഘോഷയാത്ര അതിൽ പങ്കെടുക്കുന്നവരുടെ മാത്രമല്ല, കാണികളുടെയും ഹൃദയങ്ങളിൽ അദ്ഭുതപൂർവ്വമായ ചില ചലനങ്ങളുണ്ടാക്കാതിരിക്കില്ല. വലിയ ഘോഷയാത്രകൾ കാണുകയോ അവയിൽ പങ്കെടുക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടുള്ളവർക്കെല്ലാം ഇതനുഭവമാണ്. അളവിലുണ്ടാകുന്ന മാറ്റം ഗുണത്തിൽ മാറ്റമുണ്ടാക്കുന്നതിനുള്ള മറ്റൊരുദാഹരണമാണിത്.

പ്രകൃതിയിലും സമുദായത്തിലുമുള്ള ഓരോ പ്രതിഭാസവും ആദ്യം മെല്ലെ മെല്ലെയാണ് വളരുന്നത്. തുച്ഛവും അദൃശ്യങ്ങളുമായ മാറ്റങ്ങളാണുണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതും പക്ഷേ, തുച്ഛവും അദൃശ്യങ്ങളുമായ ഈ മാറ്റങ്ങൾ വന്നുവന്ന് ഒരു ഘട്ടമെത്തുമ്പോൾ മൗലികവും പെട്ടെന്നുള്ളതുമായ പരിവർത്തനങ്ങളുണ്ടാകുന്നു. അളവിലോ വലുപ്പത്തിലോ ഉണ്ടാകുന്ന മാറ്റം വസ്തുവിന്റെ സ്വഭാവത്തെതന്നെ മാറ്റിത്തീർക്കുന്നു.

പെട്ടെന്നുണ്ടാകുന്ന ഈ പരിവർത്തനം ഒരു സ്ഥിതിവിശേഷത്തിൽ നിന്ന് മറ്റൊരു സ്ഥിതിവിശേഷത്തിലേക്കുള്ള എടുത്തുചാട്ടമാണ്; പഴയ സ്ഥിതിയിൽ നിന്ന് തികച്ചും പുതിയൊരു സ്ഥിതിയിലേക്കുള്ള വിപ്ലവമാണ്.

വലുപ്പത്തിലുണ്ടാകുന്ന മാറ്റം ഗുണത്തിലുള്ള മാറ്റമായിത്തീരുന്നത് എങ്ങനെയെന്ന് രസതന്ത്രത്തിൽനിന്നും പദാർത്ഥഗുണശാസ്ത്രത്തിൽ നിന്നുമുള്ള അനേകം ഉദാഹരണങ്ങളോടുകൂടി എംഗൽസ് വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. വെള്ളത്തിലുള്ള ചൂട് ആദ്യമൊന്നും അതിന്റെ ദ്രവാവസ്ഥയിൽ യാതൊരു മാറ്റവും വരുത്തുന്നില്ല. പക്ഷേ, ആ ചൂട് വർദ്ധിക്കുകയോ കുറയുകയോ ചെയ്യാൻ തുടങ്ങിയാൽ ഒരു പ്രത്യേക ഘട്ടത്തിൽ വെള്ളം ആവിയോ മഞ്ഞുകട്ടിയോ ആയിത്തീരുന്നു. ഓരോ ലോഹവും ഇത്ര ചൂടുണ്ടായാൽ ഉരുകി ദ്രവാവസ്ഥയിലെത്തുമെന്ന് കണക്കുണ്ട്. ഒരു പ്രത്യേക വ്യാമർദ്ദത്തിൻകീഴിൽ ഓരോ ദ്രാവകവും ഒരു നിശ്ചിതതോതിൽ ചൂടുപിടിപ്പിച്ചാൽ ആവിയാവുകയും നിശ്ചിതതോതിൽ തണുത്തുപോയാൽ കട്ടിയാവുകയും ചെയ്യും. ഓരോ ബാഷ്പവും ആവശ്യമായ തോതിൽ തണുപ്പും വ്യാമർദ്ദവും ലഭിച്ചാൽ ദ്രവാവസ്ഥയിലെത്തിച്ചേരുന്നു. ഓരോ വസ്തുവിനും അവസ്ഥാഭേദം വരുന്നു... ഓക്സിജൻ (ജീവവായു) എടുത്തുനോക്കു സാധാരണയായി രണ്ടു പരമാണുക്കളാണല്ലോ ഓക്സിജന്റെ ഓരോ യൂണിറ്റിലുമുള്ളത്. അത് മൂന്നു പരമാണുക്കളാക്കുക—ഓസോൺ ആയി. സാധാരണ ഓക്സിജനിൽനിന്ന് ഗന്ധത്തിലും മറ്റു വസ്തുക്കളുമായി കൂടിച്ചേരുന്ന രീതിയിലും വ്യക്തമായ വ്യത്യാസമുള്ള ഒരു സാധനമായി ഓക്സിജനോട് നൈട്രജനോ (യവക്ഷാരവായു) ഗന്ധകമോ പല തോതിലായി കൂട്ടിച്ചേർത്തുണ്ടാവുന്ന നാനാപദാർത്ഥങ്ങൾക്ക് തമ്മിൽത്തമ്മിലുള്ള അന്തരത്തെപ്പറ്റി പിന്നെ പറയേണ്ടതുണ്ടോ?

സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥകൾക്കും ഇത് ബാധകമാണ്. ഫ്യൂഡലിസത്തിൽ മുതലാളിത്തോൽപ്പാദനരീതി മെല്ലെമെല്ലെ വളരാൻ തുടങ്ങുന്നു. വ്യവസായം വളരുന്നു, കച്ചവടം വളരുന്നു, തൊഴിലാളികൾ വർദ്ധിക്കുന്നു. വ്യക്തികളുടെ കയ്യിൽ പണം അധികമധികം കേന്ദ്രീകരിക്കുന്നു. വളർച്ചയുടെ ഒരു ഘട്ടമെത്തിയാൽ പെട്ടെന്ന് ചില പരിവർത്തനങ്ങളുണ്ടാവുകയായി—1789ലെ ഫ്രഞ്ചുവിപ്ലവം പ്രത്യക്ഷത്തിൽ പെട്ടെന്നുള്ള ഒരു വിപ്ലവമാണ്. പക്ഷേ, അതിന്റെ പിന്നിൽ പരിണാമങ്ങളുടെ ഒരു നീണ്ട കാലഘട്ടമുണ്ട്. ഫ്യൂഡൽ വ്യവസ്ഥയ്ക്കുള്ളിൽ മുതലാളിത്തോൽപ്പാദനശക്തികൾ ഒരു ഘട്ടംവരെ വളർന്നപ്പോഴാണ് വിപ്ലവമുണ്ടായത്. ഇതുതന്നെയാണ് 1917ലെ റഷ്യൻ വിപ്ലവത്തിന്റെയും സ്ഥിതി. മുതലാളിത്തവ്യവസ്ഥയ്ക്കുള്ളിൽ പുതിയ സോഷ്യലിസ്റ്റ് ശക്തികൾ മെല്ലെമെല്ലെ വളരുന്നു. ഒരു ഘട്ടമെത്തിയാൽ തൊഴിലാളി വിപ്ലവം അനിവാര്യമായിത്തീരുന്നു. മാർക്സ് പറയുന്നു:

‘സമുദായത്തിലെ ഭൗതികോൽപ്പാദനശക്തികൾ വളർച്ചയുടെ ഒരു കാലഘട്ടമെത്തിയാൽ നിലവിലുള്ള ഉൽപ്പാദനബന്ധങ്ങളുമായി—അല്ലെങ്കിൽ അതിന്റെ നിയമവിധേയരൂപമായ സ്വത്തുടമബന്ധങ്ങളുമായി—സംഘട്ടനങ്ങളാരംഭിക്കുന്നു... പിന്നീടങ്ങോട്ട് സാമൂഹ്യവിപ്ലവത്തിന്റെ കാലഘട്ടമാരംഭിക്കുകയായി. പക്ഷേ, ഉൽപ്പാദനശക്തികൾ വളരാവുന്നേടത്തോളം പൂർണ്ണമായി വളർന്നതിനു ശേഷമല്ലാതെ ഒരു സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥയും ഒരിക്കലും മണ്ണടിയുകയില്ല’.

അളവിലുണ്ടാകുന്ന മാറ്റം ഗുണത്തിൽ മാറ്റമുണ്ടാക്കുന്നതുപോലെ ഗുണാത്മകമായ മാറ്റം വളർച്ചയുടെ തോതിനെയും വസ്തുവിന്റെ പരസ്പരബന്ധങ്ങളെയും മാറ്റിമറിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് ഈ സിദ്ധാന്തത്തിന് അളവു ഗുണത്തിലും ഗുണം അളവിലും മാറ്റമുണ്ടാക്കുമെന്ന സിദ്ധാന്തം എന്നുപറയുന്നത്. മമ്മലുകളുടെയും മനുഷ്യക്കുരങ്ങുകളുടെയും ഘട്ടത്തിൽനിന്ന് മനുഷ്യനിലേക്കുള്ള പരിവർത്തനം ശ്രദ്ധിച്ചുപഠിക്കുക. തലച്ചോറിലും ഞരമ്പിലും ശരീരത്തിലാകെയും അദൃശ്യങ്ങളും പരിണാമാത്മകങ്ങളുമായ ചെറുചെറു മാറ്റങ്ങൾ ഒരു ഘട്ടംവരെയെത്തിയപ്പോഴാണ് ഭൂമിയിൽ മനുഷ്യരുടെ സാമൂഹ്യബന്ധങ്ങളുളവായത്.

സോവിയറ്റു യൂണിയനിൽ ഒറ്റയ്ക്കൊറ്റയ്ക്കുള്ള കൃഷിപ്പാടങ്ങളുടെ സ്ഥാനത്ത് ഗുണാത്മകമായ മാറ്റങ്ങളോടുകൂടിയ കൂട്ടുകൃഷിസ്ഥലങ്ങൾ സ്ഥാപിതമായപ്പോൾ അദ്ധ്വാനത്തിന്റെ ഉൽപ്പാദനക്ഷമതയുടെ തോതിലും കാർഷികാദ്ധ്വാനവും വ്യാവസായികാധ്വാനവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിലും മുമ്പൊരിയ്ക്കലുമില്ലാത്ത മാറ്റങ്ങളുളവായി.

പ്രകൃതിയിലും സമുദായത്തിലുമുണ്ടാക്കുന്ന വിപ്ലവാത്മകമായ മിക്ക പരിവർത്തനങ്ങളും പെട്ടെന്നുള്ള എടുത്തുചാട്ടങ്ങളിലൂടെയാണ്, പൊട്ടിത്തെറികളിലൂടെയാണ്, സംഭവിക്കുന്നത്. പഴയതിനെ നശിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് പുതിയത് പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതു പെട്ടെന്നാണ്. വെള്ളം ചൂടുപിടിപ്പിച്ചു ഒരു ഘട്ടമെത്തിയാൽ പെട്ടെന്നാണ് അത് ആവിയായി മാറുന്നത്. സാമൂഹ്യവളർച്ച ഒരുഘട്ടം വരെയെത്തിയാൽ പെട്ടെന്നാണ് വിപ്ലവമുണ്ടാകുന്നത്.

എന്നാൽ, പഴയതിൽനിന്ന് പുതിയതിലേക്കുള്ള ഈ പരിവർത്തനം എല്ലായിപ്പോഴും പൊട്ടിത്തെറികളിലൂടെയായിക്കൊള്ളണമെന്നില്ല. പുതിയതിന്റെ അംശങ്ങൾ മെല്ലെമെല്ലെ, കുറേശ്ശക്കുറേശെയായി കട്ടിക്കൂട്ടുകയും പഴയതിന്റെ അംശങ്ങൾ മെല്ലെമെല്ലെ ദ്രവിച്ചുനാശമടയുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടു നീണ്ട കാലം കൊണ്ടും ഗുണാത്മകമായ പരിവർത്തനങ്ങളുണ്ടാവാം. ഉദാഹരണമായി, ഭാഷയിലുണ്ടാകുന്ന ഗുണാത്മകപരിവർത്തനങ്ങളെ സഖാവ് സ്റ്റാലിൻ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു:

‘പെട്ടെന്നുള്ള പൊട്ടിത്തെറിയിലൂടെയല്ല, നിലവിലുള്ള ഭാഷയെ നശിപ്പിക്കുകയും പുതിയത് സൃഷ്ടിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിലൂടെയല്ല, പ്രത്യുത, പുതിയ ഗുണത്തിന്റെ ഘടകങ്ങൾ ക്രമത്തിൽ ഈട്ടം കൂടിവരികയും തൽഫലമായി പഴയ ഗുണത്തിന്റെ ഘടകങ്ങൾ ക്രമത്തിൽ മാഞ്ഞുപോവുകയും ചെയ്യുന്നതിലൂടെയാണ് പഴയ ഗുണത്തിൽ നിന്ന് പുതിയതിലേക്കുള്ള ഭാഷയുടെ മാറ്റം സംഭവിക്കുന്നത്. അതാണ് മാർക്സിസം’.

പൊട്ടിത്തെറി കൂടാതെ അനുക്രമമായ മാറ്റം വഴിക്കുള്ള ഗുണാത്മകപരിവർത്തനങ്ങൾ ഭാഷയുടെ കാര്യത്തിൽ മാത്രമല്ല, മറ്റു സാമൂഹ്യപ്രതിഭാസങ്ങളുടെ കാര്യത്തിലും സംഭവിക്കുന്നുണ്ടെന്നു കാണാം. സ്റ്റാലിൻ പറയുന്നു:

‘വിരുദ്ധവർഗ്ഗങ്ങളായിത്തിരിഞ്ഞ സമുദായത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഈ നിയമം അലംഘ്യമാണ്; എന്നാൽ, വിരുദ്ധവർഗ്ഗങ്ങളില്ലാത്ത സമുദായം ഒട്ടുംതന്നെ ഈ നിയമത്തിൽ ബദ്ധമല്ല. നാം എട്ടുപത്തു കൊല്ലം കൊണ്ട് ബൂർഷ്വാസ്വഭാവമുള്ള ഒറ്റതിരിഞ്ഞ കൃഷിനടത്തിപ്പു സമ്പ്രദായത്തിൽ നിന്ന് സോഷ്യലിസ്റ്റ് സ്വഭാവത്തോടുകൂടിയ കൂട്ടുകൃഷി സമ്പ്രദായത്തിലേക്കുള്ള മാറ്റം സാധിച്ചു. നാട്ടിൻപുറത്തെ പഴയ ബൂർഷ്വാസാമ്പത്തിക ഘടനയെ നശിപ്പിച്ച് പുതിയ സോഷ്യലിസ്റ്റ് സാമ്പത്തിക വ്യവസ്ഥയെ സൃഷ്ടിച്ച ഒരു വിപ്ലവമായിരുന്നു അത്. പൊട്ടിത്തെറിയിലൂടെയല്ല, അതായത് നിലവിലുള്ള ശക്തിയെ നശിപ്പിച്ചു പുതു ശക്തിയെ സ്ഥാപിക്കുന്നതിലൂടെയല്ല, പിന്നെയോ, നാട്ടിൻപുറത്തെ പഴയബൂർഷ്വാ വ്യവസ്ഥയിൽനിന്നു പുതിയ വ്യവസ്ഥയിലേക്കുള്ള അനുക്രമമായ മാറ്റംവഴിക്കാണ് ഈ വിപ്ലവം സാധിച്ചത്. നിലവിലുള്ള അധികാരശക്തിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ബഹുഭൂരിപക്ഷം കൃഷിക്കാരുടെ സഹായത്തോടുകൂടി നടത്തപ്പെട്ട മുകളിൽനിന്നുള്ള ഒരു വിപ്ലവമായതിനാലാണ് ഇതു സാദ്ധ്യമായത്’.

ഏതായാലും ഒരു കാര്യം തീർച്ചയാണ്. പെട്ടെന്നായാലും നീണ്ടകാലം കൊണ്ടായാലും പ്രകൃതിയുടെയും സമുദായത്തിന്റെയും വികസനത്തിനിടയിൽ ഗുണാത്മക പരിവർത്തനങ്ങൾ സംഭവിക്കുന്നുണ്ടെന്ന കാര്യത്തിൽ സംശയമില്ല.

അളവു ഗുണമായി മാറുക എന്ന ഈ സിദ്ധാന്തം തൊഴിലാളി വർഗ്ഗത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയവും സാമ്പത്തികവും സാമൂഹ്യവുമായ പ്രായോഗിക പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ വലിയ പ്രാധാന്യം വഹിക്കുന്നുണ്ട്. വികാസക്രമത്തിൽ ക്രമപ്രവൃദ്ധവും മെല്ലെമെല്ലെയുള്ളതുമായ മാറ്റങ്ങളെന്നപോലെ തന്നെ പെട്ടെന്നുള്ള പരിവർത്തനങ്ങളുമുണ്ടെങ്കിൽ ഗുണാത്മകമായി പുതിയ ഘട്ടങ്ങളാവിർഭവിക്കുമെന്നും അത്തരം ഘട്ടങ്ങളിൽ പുതിയ പ്രവർത്തനപദ്ധതികളും പുതിയ സമരമുറകളും ആവശ്യമായി വരുമെന്നും തീർച്ചയാണ്. മുതലാളിത്തത്തിന്റെ വളർച്ചയിൽ രാഷ്ട്രീയ സാമ്പത്തിക ബന്ധങ്ങളെ സമൂലമായി മാറ്റിമറിക്കുന്ന വിപ്ലവഘട്ടങ്ങൾ അനിവാര്യമാണെന്ന് ഈ സിദ്ധാന്തം വ്യക്തമാക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ‘നയത്തിൽ തെറ്റുപറ്റാതിരിക്കണമെങ്കിൽ ഒരു വിപ്ലവകാരിയായിരിക്കണം; മിതവാദിയാവാൻ പാടില്ല’ (സ്റ്റാലിൻ).

നിഷേധത്തിന്റെ നിഷേധം

ആഭ്യന്തരമായ വൈരുദ്ധ്യങ്ങളുള്ളതുകൊണ്ട് ഓരോ വസ്തുവിലും അതിനെ നിഷേധിക്കുന്ന ശക്തിയും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. പഴയതും പുതിയതും തമ്മിലുള്ള സമരത്തിൽ പഴയതു നിഷേധിക്കപ്പെടുന്നു, പുറന്തള്ളപ്പെടുന്നു. മുട്ടയെ നിഷേധിച്ചുകൊണ്ട് കോഴിക്കുഞ്ഞ് പുറത്തുവരുന്നതു നോക്കുക. അല്ലെങ്കിൽ വിത്തിൽനിന്ന് ചെടിയുണ്ടാകുന്നതു നോക്കുക. വളർച്ചയുടെ ഒരു ഘട്ടമെത്തുമ്പോൾ വിത്ത് നിഷേധിക്കപ്പെടുകയും ചെടിയാവിർഭവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. വിത്തിന്റെ നിഷേധമാണ് ചെടി. വളർച്ചയുടെ മറ്റൊരുഘട്ടത്തിൽ അതേ ചെടി തന്നെ നിഷേധിക്കപ്പെടുകയും വിത്ത് വീണ്ടുമുണ്ടാവുകയും ചെയ്യുന്നു. മറ്റൊരുവിധം പറഞ്ഞാൽ നിഷേധം നിഷേധിക്കപ്പെടുന്നു. ഫ്യൂഡൽ സമുദായത്തിൽ മുതലാളിത്തോൽപ്പാദന രീതി വളർന്നുവളർന്ന് ഒരു ഘട്ടമെത്തുമ്പോൾ ഫ്യൂഡൽ വ്യവസ്ഥ നിഷേധിക്കപ്പെടുകയും പുതിയ മുതലാളിത്തവ്യവസ്ഥ സിംഹാസനത്തിലേറുകയും ചെയ്യുന്നു. പക്ഷേ, മുതലാളിത്തവ്യവസ്ഥ സ്ഥിരമായി നിൽക്കുന്നില്ല. അതിനുള്ളിൽ സോഷ്യലിസത്തിന്റെ അംശങ്ങൾ വളർന്നുവരുന്നു. അവയാണ് മുതലാളിത്തത്തിന്റെ നിഷേധം. തൊഴിലാളികൾ ചൂഷണം ചെയ്യപ്പെടുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ, അതേ തൊഴിലാളിവർഗ്ഗമാണ് മുതലാളിത്തത്തിന്റെ ശവക്കുഴി തോണ്ടുന്നത്. ഫ്യൂഡലിസത്തിന്റെ നിഷേധമാണ് മുതലാളിത്തം. പക്ഷേ, വളർന്നുവരുന്ന സോഷ്യലിസ്റ്റ് ശക്തികൾ മുതലാളിത്തത്തിന്റെ ചങ്ങലക്കെട്ടുകളിൽ നിന്ന് മോചനം നേടുമ്പോൾ ആദ്യത്തെ നിഷേധം വീണ്ടും നിഷേധിക്കപ്പെടുന്നു. സോഷ്യലിസം മുതലാളിത്തത്തിന്റെ നിഷേധമായിത്തീരുന്നു. ഈ നിയമത്തിനാണ് നിഷേധത്തിന്റെ നിഷേധം എന്നുപറയുന്നത്.

ഒരുകാര്യം ഇവിടെ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ട്; പഴയത് ഒരു ഘട്ടംവരെ വളർന്നതിനുശേഷം മാത്രമേ, പഴയതിനുള്ളിൽ പുതിയതിന്റെ നിലനിൽപ്പിനും വളർച്ചയ്ക്കുമാവശ്യമായ പരിതഃസ്ഥിതികൾ പരിപക്വമായതിനുശേഷം മാത്രമേ, പഴയതു നിഷേധിക്കപ്പെടുന്നുള്ളൂ: എന്നുവെച്ചാൽ, മനുഷ്യന്റെ ആത്മനിഷ്ഠമായ ആഗ്രഹമനുസരിച്ചല്ല, വസ്തുനിഷ്ഠമായ വളർച്ചയുടെ നിയമങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചാണ് പഴതു നിഷേധിക്കപ്പെടുന്നത്. ഈ നിയമത്തെ മാർക്സ് വിവരിക്കുന്നതു നോക്കുക:

‘മുതലാളിത്തോൽപ്പാദനരീതിയുടെ ഫലമായുണ്ടാകുന്ന മുതലാളിത്തവിതരണരീതി മുതലാളിത്തരീതിയിലുള്ള സ്വകാര്യസ്വത്ത് സൃഷ്ടിക്കുന്നു. ഉടമസ്ഥന്റെ അദ്ധ്വാനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള വ്യക്തിപരമായ സ്വകാര്യസ്വത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ നിഷേധമാണിത്. എന്നാൽ മുതലാളിത്തോൽപ്പാദനവും പ്രകൃതിനിയമത്താലെന്നപോലെ അനിവാര്യമായും നിഷേധിക്കപ്പെടുന്നു. നിഷേധത്തിന്റെ നിഷേധമാണത്.’

ഇതിന്റെ അർത്ഥം ഉൽപ്പാദകന്റെ സ്വകാര്യസ്വത്ത് വീണ്ടും സ്ഥാപിക്കപ്പെടുന്നുവെന്നല്ല. മുതലാളിത്തകാലഘട്ടത്തിലെ നേട്ടങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള, അതായത് സഹകരണം, നിലത്തിന്മേലും ഉൽപ്പാദനോപകരണങ്ങളിന്മേലുള്ള പൊതുവുടമാവകാശം, എന്നിവയെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയ, വ്യക്തിപരമായ സ്വത്താണ് അവന് ലഭിക്കുന്നത്’.

അപ്പോൾ, നിഷേധത്തിന്റെ നിഷേധംവഴി വൈരുദ്ധ്യങ്ങൾ പരിഹരിക്കപ്പെടുന്നത് പുരോഗമനപരമായിട്ടാണ്; മുന്നോട്ടേക്കുള്ള ചലനം വഴിയായിട്ടാണ്. അതൊരിക്കലും വൈരുദ്ധ്യങ്ങൾക്ക് മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന സ്ഥിതിയിലേക്കുള്ള തിരിച്ചുപോവലാകുന്നില്ല.

വികാസം, അല്ലെങ്കിൽ പുരോഗമനം, യാതൊരു തടസ്സവുമില്ലാതെ കുത്തനെ മേൽപ്പോട്ടേക്കുള്ള ഒരു ചലനമാണെന്ന് ഇതിനർത്ഥമില്ല. കെട്ടിപ്പിണഞ്ഞുകൊണ്ട് താൽക്കാലികമായ പലതരം തടസ്സങ്ങളോടുകൂടിയാണ് വളർച്ചയുണ്ടാകുന്നത്. എങ്കിലും എംഗെൽസ് പറയുന്നതുപോലെ, ‘താൽക്കാലികമായി എന്തെല്ലാം തടസ്സങ്ങളും ദശാസന്ധികളുമുണ്ടായാലും ശരി അവസാനം പുരോഗമനാത്മകമായ ഒരു വളർച്ച വന്നുചേരുമെന്നു തീർച്ചയാണ്’.

പ്രാചീന കമ്യൂണിസം, അടിമത്തം, ഫ്യൂഡലിസം, മുതലാളിത്തം എന്നീ ഘട്ടങ്ങളെ പിന്നിട്ടുകൊണ്ട് സമുദായം കമ്യൂണിസത്തിലെത്തിച്ചേരുന്നു. മുതലാളിത്തത്തിനുശേഷമാവിർഭവിക്കുന്ന കമ്യൂണിസം പ്രാചീനകമ്യൂണിസമല്ല. കൂടുതൽ ഉയർന്ന രൂപത്തിലുള്ള കമ്യൂണിസമാണ്. ഏറ്റവും അപരിഷ്കൃതവും പ്രാകൃതവുമായ ഉൽപ്പാദനോപകരണങ്ങളുടെ സ്ഥാനത്ത് ഏറ്റവും പരിഷ്കരിച്ച ഉൽപ്പാദനോപകരണങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നു. രണ്ടും വർഗ്ഗരഹിതസമുദായങ്ങളാണ്. കമ്യൂണിസം എത്രയോ ഉയർന്ന നിലയിലുള്ള വർഗ്ഗരഹിതസമുദായമാണ്.

പഴയ വർഗ്ഗരഹിതസമുദായം വർഗ്ഗങ്ങളുടെ ആവിർഭാവത്തോടുകൂടി നിഷേധിക്കപ്പെടുകയും നാമാവശേഷമാവുകയും ചെയ്യുന്നു. പിന്നീട് വർഗ്ഗസങ്കലിതമായ സമുദായം നിഷേധത്തിന്റെ നഷേധത്തിലൂടെ അടിമത്തം, ഫ്യൂഡലിസം, മുതലാളിത്തം തുടങ്ങിയ അനേകം പരിവർത്തനങ്ങളിലൂടെ വളർന്നുവന്ന് ഒരു ഘട്ടമെത്തുമ്പോൾ തൊഴിലാളിവർഗ്ഗം അധികാരം പിടിച്ചെടുക്കുകയും പഴയ കാലഘട്ടങ്ങളുടെ എല്ലാ നേട്ടങ്ങളുടെയുമുൾക്കൊള്ളുന്ന പുതിയൊരു വർഗ്ഗരഹിതസമുദായം കെട്ടിപ്പടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

നിഷേധമെന്നുവെച്ചാൽ പഴയതിനെയെല്ലാം അപ്പടി നാമാവശേഷമാക്കുക എന്നർത്ഥമില്ല. പഴയതിനുള്ളിലുള്ള എല്ലാ നേട്ടങ്ങളെയും ഉൾക്കൊണ്ടുകൊണ്ടാണ് പുതിയതാവിർഭവിക്കുന്നത്. ഉദാഹരണത്തിനു, മുതലാളിത്വം നശിപ്പിക്കപ്പെടുന്നതോടൊപ്പം മുതലാളിത്തത്താൽ വളർത്തപ്പെട്ട വ്യവസായങ്ങളോ മുതലാളിത്തകാലഘട്ടത്തിലുണ്ടായ സാങ്കേതികവൈദഗ്ധ്യമോ ഒന്നും നശിപ്പിക്കപ്പെടുന്നില്ല. പുതിയ സോഷ്യലിസ്റ്റ് വ്യവസ്ഥ അവയെ ഉൾക്കൊള്ളുകയും കൂടുതൽ വളർത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.

നിഷേധത്തിന്റെ നിയമം വൈരുധ്യത്തിന്റെ ഐക്യം എന്ന നിയമത്തെ കൂടുതൽ സമൂർത്തമായും കൂടുതൽ നിഷ്കർഷമായും പരിശോധിച്ചു പഠിക്കാൻ സഹായിക്കുന്നു. വളർച്ചയ്ക്കിടയിൽ പഴയ വൈരുധ്യങ്ങൾക്ക് പരിഹാരമുണ്ടാവുകയും പുതിയവ ആവിർഭവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതെങ്ങിനെയെന്നു വ്യക്തമാക്കിക്കൊണ്ട് വൈരുധ്യത്തിന്റെ ഐക്യം എന്ന നിയമത്തിന് അത് കൂടുതൽ വിശദമായ ഒരു രൂപം നൽകുന്നു.

വൈരുധ്യങ്ങളുടെ ഐക്യം, അളവുഗുണമായി മാറൽ, നിഷേധത്തിന്റെ നിഷേധം എന്നീ മൂന്നു നിയമങ്ങൾ ഡയലക്റ്റിക്കൽ മെറ്റീരിയലിസത്തിന്റെ അവിഭാജ്യനിയമങ്ങളാണ്. ഈ മൂന്നു നിയമങ്ങളുൾക്കൊള്ളുന്ന വൈരുധ്യാധിഷ്ഠിത പരിശോധനാമാർഗ്ഗത്തിലൂടെ പ്രകൃതിയുടെയും സമുദായത്തിന്റെയും വികാസക്രമങ്ങളുടെ പൊതുനിയമങ്ങളെയും വിഭിന്നരൂപങ്ങളേയും നമുക്ക് വെളിപ്പെടുത്താൻ കഴിയുന്നു. ഈ പരിശോധനാ മാർഗ്ഗത്തിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടിയാണ് മുതലാളിത്തത്തിന്റെ നാശവും സോഷ്യലിസത്തിന്റെ വിജയവും അനിവാര്യമാണെന്നു പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ തന്നെ മാർക്സും എംഗെൽസും പ്രഖ്യാപിച്ചത്. ‘ജർമ്മൻ ഐഡിയോളജി’ എന്ന പുസ്തകത്തിൽ അവരെഴുതി:

‘ഞങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, ആജ്ഞവഴിയ്ക്കു സ്ഥാപിക്കാനുള്ള ഒരു സ്ഥിതിവിശേഷമല്ല കമ്യൂണിസം; യാഥാർത്ഥ്യത്തിന് സ്വയം എത്തിച്ചേരാനുള്ള ഒരാദർശലക്ഷ്യമല്ല അത്. ഞങ്ങൾ കമ്യൂണിസത്തെപ്പറ്റി പറയുമ്പോൾ, ഇന്നത്തെ സ്ഥിതിവിശേഷങ്ങളെ അവസാനിപ്പിക്കുന്ന ഒരു യഥാർത്ഥ പ്രസ്ഥാനത്തെയാണുദ്ദേശിക്കുന്നത്. നിലവിലുള്ള ഉപാധികളിൽ നിന്നാണ് ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ നിർണ്ണായകശക്തികൾ പൊന്തിവരുന്നത്’.

മനുഷ്യന്റെ ചിന്തയും പ്രവൃത്തിയും എന്തുതന്നെയായാലും കമ്യൂണിസം തനിയെ വന്നുകൊള്ളുമെന്നാണോ ഇതിന്റെ അർത്ഥം? അല്ലെന്ന് മാർക്സും എംഗെൽസും ഉറപ്പിച്ചുപറയുന്നു. മനുഷ്യന്റെ പ്രവർത്തനംകൊണ്ട് മാത്രമേ കമ്യൂണിസ്റ്റ് സമുദായം നേടിയെടുക്കാൻ കഴിയൂ. എന്നാൽ ഒന്നുണ്ട്: അത്തരം പ്രവർത്തനത്തിനു പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന പരിതഃസ്ഥിതിയിലാണ് മനുഷ്യൻ ജീവിക്കുന്നത്. ചരിത്രപരമായി തൊഴിലാളിവർഗ്ഗം ആവിർഭവിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽപ്പിന്നെ അവർക്ക് പ്രവർത്തിക്കാതിരിക്കാൻ വയ്യ. പ്രവർത്തിക്കുന്തോറും അവർ വളരുന്നു. അങ്ങനെ വളർന്നുവളർന്ന് ഒടുവിൽ വിജയം നേടാനാവശ്യമായ ശക്തിയാർജ്ജിക്കുന്നു. അപ്പോൾ മനുഷ്യന്റെ പ്രവർത്തനമാണ് വിപ്ലവത്തെ അനിവാര്യമാക്കുന്നത്. ഒന്നുമാത്രം: വളർച്ചയുടെ വസ്തുനിഷ്ഠമായ നിയമങ്ങളുമായി പൊരുത്തപ്പെട്ടവിധത്തിൽ നടത്തപ്പെടുന്ന വിപ്ലവപ്രവർത്തനങ്ങൾ മാത്രമേ വിജയിക്കുകയുള്ളൂ. സമുദായത്തിനകത്തു നടക്കുന്ന വസ്തുനിഷ്ഠമായ വൈരുദ്ധ്യങ്ങളുടെയും സമരങ്ങളുടെയും ബൗദ്ധികമായ പ്രതിഫലനമാണ് ഡയലക്റ്റിക്കൽ മെറ്റീരിയലിസം. വളർച്ചയുടെയും പരിവർത്തനങ്ങളുടെയും നിയമങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് സമരത്തിന്റെ ലക്ഷ്യവും നയപരിപാടികളും സമുദായത്തിന്റെ ഡയലക്റ്റിക്സിനനുകൂലമാണെന്ന് അത് തൊഴിലാളിവർഗ്ഗത്തിന് പഠിപ്പിച്ചുകൊടുക്കുന്നു. ഈ ബോധവും സാമൂഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങളും അഭേദ്യമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. തെറ്റായ ബോധത്തോടുകൂടി ശരിയായ സമരം നടത്താനാവില്ലെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, ഡയലക്റ്റിക്കൽ മെറ്റീരിയലിസം വിപ്ലവപരമായ ഒരു തത്വശാസ്ത്രമാണ്. പ്രപഞ്ചത്തെപ്പറ്റിയും മനുഷ്യസമുദായത്തെപ്പറ്റിയുമുള്ള ഏറ്റവും ശരിയായ ശാസ്ത്രീയവ്യഖ്യാനം മാത്രമല്ല, പ്രപഞ്ചത്തേയും സമുദായത്തേയും മാറ്റിത്തീർക്കലും അതിലുൾപ്പെടുന്നു. താത്വികമായ പഠനം മാത്രമല്ല, പ്രായോഗികമായ വിപ്ലവപ്രവർത്തനങ്ങളും അതിലടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് മാർക്സ് പറഞ്ഞത്:

“തത്വജ്ഞാനികൾ ലോകത്തെ വ്യാഖ്യാനിക്കുക മാത്രമേ ചെയ്തിട്ടുള്ളൂ; അതിനെ മാറ്റുക എന്നതാണ് കടമ”.

കെ. ദാമോദരൻ

കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയുടെ കേരളത്തിലെ സ്ഥാപകനേതാക്കളിൽ ഒരാളും മാർക്സിസ്റ്റ് സൈദ്ധാന്തികനും എഴുത്തുകാരനുമായിരുന്നു കെ. ദാമോദരൻ (ഫെബ്രുവരി 25, 1904–ജൂലൈ 3, 1976). മലപ്പുറം ജില്ലയിലെ തിരൂർ വില്ലേജിൽ പൊറ്റൂർ ദേശത്ത് കീഴേടത്ത് എന്ന സമ്പന്ന നായർ കുടുംബത്തിൽ കിഴക്കിനിയേടത്ത് തുപ്പൻ നമ്പൂതിരിയുടേയും കീഴേടത്ത് നാരായണി അമ്മയുടേയും മകനായാണ് ദാമോദരൻ ജനിച്ചത്. കേരള മാർക്സ് എന്നാണ് അദ്ദേഹം വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. ‘പാട്ടബാക്കി’ എന്ന നാടകരചനയിലൂടെയും അദ്ദേഹം പ്രശസ്തനായി. കോഴിക്കോട് സാമൂതിരി കോളേജിൽ വിദ്യാർത്ഥിയായിരിക്കുമ്പോൾ തന്നെ ദേശീയപ്രസ്ഥാനങ്ങളോട് ആകർഷിക്കപ്പെട്ടു. നിയമലംഘന പ്രസ്ഥാനത്തിൽ പങ്കെടുത്ത് അറസ്റ്റ് വരിച്ചു.

കാശിവിദ്യാപീഠത്തിലെ പഠനകാലഘട്ടം മാർക്സിസ്റ്റ് ആശയങ്ങളോട് താൽപര്യം വർദ്ധിപ്പിച്ചു. തികഞ്ഞ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരനായാണ് കേരളത്തിൽ തിരിച്ചെത്തിയത്. പൊന്നാനി ബീഡിതൊഴിലാളി പണിമുടക്കിൽ പങ്കെടുത്ത് അറസ്റ്റ് വരിച്ചു. നവയുഗം വാരികയുടെ പത്രാധിപരായിരുന്നു. പാർട്ടി പിളർന്നപ്പോൾ സി. പി. ഐ.-യിൽ ഉറച്ചുനിന്നെങ്കിലും അവസാനകാലത്ത് പാർട്ടിയിൽ നിന്നും അകന്നു. ജവഹർലാൽ നെഹ്രു സർവ്വകലാശാലയിൽ ഇന്ത്യൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ചരിത്രം തയ്യാറാക്കാനുള്ള പഠനത്തിനിടെ 1976 ജൂലൈ 3-ന് അന്തരിച്ചു. പദ്മം ജീവിതപങ്കാളിയായിരുന്നു.

പിൻകുറിപ്പ്

- സായാഹ്ന പുറത്തിറക്കുന്ന ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുവാനായി ഒരിക്കലും ഒരു കമ്പ്യൂട്ടറോ ഡെസ്ക്ടോപ് ആപ്ലിക്കേഷനുകളൊ ആവശ്യമില്ല. ആധുനിക മനുഷ്യന്റെ സന്തതസഹചാരിയായ സ്മാർട്ട് ഫോണുകളുടെ സ്ക്രീനിൽ തന്നെ വായിക്കുവാൻ തക്ക രീതിയിലാണു ഈ പിഡിഎഫുകൾ വിന്യസിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഫോണിന്റെ വീതിക്കു നിജപ്പെടുത്തിയ രീതിയിലാണ് മാർജിനുകൾ ചിട്ടപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്.
- പിഡിഎഫ് പ്രമാണങ്ങൾ വായിക്കുവാനുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ എല്ലാതരം സ്മാർട്ട്ഫോണുകളിലും ഇന്നു ലഭ്യമാണ്. എന്നിരിക്കിലും സൗജന്യമായി കിട്ടുന്ന അഡോബി അക്രോബാറ്റ് റീഡർ ആണ് ഇവയിൽ ഏറ്റവും മുന്തിയത്. അതുകൊണ്ട് അഡോബി റീഡർ ഇൻസ്റ്റാൾ ചെയ്യുകയും അതിൽ ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുകയും ചെയ്യുക.

കെ ദാമോദരന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ

ഫോൺ പതിപ്പുകളുടെ കണ്ണികൾ

1. മനുഷ്യൻ
2. മാർക്സിസത്തിന് ഒരു മുഖവുര
3. കമ്യൂണിസം എന്ത്, എന്തിന്, എങ്ങിനെ?
4. വർഗ്ഗസമരവും ഭരണകൂടവും
5. മാർക്സിസത്തിന്റെ ചരിത്രശാസ്ത്രം
6. മാർക്സിസത്തിന്റെ തത്വശാസ്ത്രം
7. മാർക്സിസവും കുടുംബജീവിതവും
8. സോഷ്യലിസവും കമ്യൂണിസവും
9. കമ്യൂണിസവും ക്രിസ്തുമതവും
10. മാർക്സിസവും ആധുനികശാസ്ത്രവും

വെബ് പതിപ്പു കണ്ണികൾ

1. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 1
2. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 2
3. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 3x
4. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 4
5. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 5
6. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 6
7. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 7
8. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 8
9. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 9
10. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 10

സായാഹ്ന ഫൗണ്ടേഷൻ, ജഗതി, തിരുവനന്തപുരം 695014